

**661006 จรณะ 15 วิชชา 8 โดยพิสดารลึกซึ้งบริบูรณ์ พุทธ
ศาสนาตามภูมิ ราชธานีอโศก**

<https://www.boonniyom.net/53574.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

<https://docs.google.com/document/d/154AJsGCOOnLs6CQZF0-IKWnAli4ixb3b2/edit?usp=sharing&ouid=101958567431106342434&rtpof=true&sd=true>

ดาวนโหลดเสียงที่

<https://drive.google.com/file/d/1JCP5BgMGKmLeSaJR9rldp8dqHzrJFu5/view?usp=sharing>

และ

<https://podcasters.spotify.com/pod/show/dhamaporkru/episodes/661006--15--8-e2a885i>

ดูวิดีโอได้ที่ <https://fb.watch/nvETrPJUJO/>

และ <https://youtu.be/haVZvOz6iQc>

มีฉบับ

สมณะฟ้าไท...วันนี้วันศุกร์ที่ 6 ตุลาคม 2566 แรม 7 ค่ำ เดือน
10 ปีเถาะ ที่บวรราชธานีอโศก

ตอนนี้ถ้าเราดูข่าวคราวของประเทศที่เขานิยมผลิตอาวุธ มี
โรงงานผลิตอาวุธเก่ง อย่างอเมริกาเป็นต้น เทียบกับประเทศอินเดีย

ที่นิยมทางศีลธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ไม่เก่งทางเทคโนโลยี ไม่เก่งทางแข่งขันกีฬา ดูเหมือนเป็นประเทศล้าหลัง แต่ตอนนี้ที่อเมริกาจะมีการปล้นสดมภ์กัน คนติดยาเสพติดเหมือนซอมบี้ตัวงอไปงอมา มีภัยพิบัติไฟไหม้รุนแรง น้ำท่วม ไม่มีเงินช่วยเหลือประชาชน แต่มันต่างกับอินเดียมีน้ำท่วมอย่างอื่นไม่ค่อยมีอะไรเท่าไร จะมีโรงงานที่เราเห็นออกมาจากคลิ๊ปหลายๆ อัน คนก็รออาหารตักให้กิน ไม่แย่งไม่ชิงกัน ดูแล้วก็อยู่กันอย่างผาสุก แต่อเมริกาอยู่กันเหมือนกับดงโจร อยู่ท่ามกลางกลียุคลักษณะนั้น ไม่น่าอยู่ด้วยประการทั้งปวง

ในประเทศไทยเรา อีก 9 วันจะถึงเทศกาลกินเจ ดูปีนี้เหมือนจะเจียบๆ แต่เราน่าจะทำให้คึกคัก เพราะคนได้มากินอาหารมังสวิรัต ไม่กินเนื้อสัตว์ 10 วันก็ยังดี อย่างน้อยคนก็ไม่ฆ่าสัตว์ คนไม่กินเนื้อสัตว์อยู่ในศีลธรรม โลกก็จะสงบสุขขึ้น ประเทศชาติก็สงบขึ้น ถ้าประเทศใดมีคนกินเจกันทั้งประเทศ ประเทศน่าจะสงบเหมือนอินเดีย ที่กินมังสวิรัตเกือบทั้งประเทศ ประเทศไทยน่าจะเป็นอย่างนั้นได้สมกับเป็นบุญญาวุฒหมายเลข 1 ที่พ่อครูได้กล่าวไว้ เพราะว่าเราไม่ไปแข่งขันสร้างอาวุธเทคโนโลยีอะไร แต่เราหันมาสร้างอาหารเพื่อให้มนุษยชาติได้อยู่รอดปลอดภัยถือว่าดีที่สุดแล้ว เราก็มาฟังพ่อครูกันต่อว่าจะทำอย่างไรให้โลกสงบสุขมากยิ่งขึ้น

พ่อครูสอนอาชีพที่เป็นมิจฉาวนิชชา ที่เป็นอาชีพลามกจกเปรต ฟังแล้วเราไม่น่าไปทำ ไม่น่าเข้าใจอย่างยิ่ง

พ่อครูว่า... ก็คงจะไปว่ากันต่ออย่างที่ท่านฟ้าไทเกรินมาแล้วก็ดีไว้ต่อ เมื่อมีโอกาสก็ต่อได้ เรื่องเกี่ยวกับไปวิจารณ์สังคมโลกีย์ ที่เขาไม่รู้จักจริงๆ เขาอวิชชาจริงๆ ก็เป็นไปตามสัจธรรม จะเห็นผลช้าหน่อยก็เถอะ ขอเริ่มต้นจาก SMS ก่อน

SMS วันที่ 4 - 5 ตุลาคม 2566

_ซึ่งชื่อ วิเชียร . ขอกราบนมัสการพ่อท่านด้วยสุดเศียรสุดเกล้า
ครับ ในยุคนี้สังคมไทย คนในสังคมเลย เพราะคนไม่ปฏิบัติธรรมตาม
ศาสนาของตนอย่างจริงจัง ในคนส่วนใหญ่ของประเทศสังคมจึงเลย
ร้ายขึ้นทุกวัน แต่ปัจจุบันชาวอโศกได้จัดค่ายขึ้นหลายค่ายในแต่ละ
เดือน เพื่อชวนคนมาปฏิบัติธรรมของพุทธอย่างจริงจังจริงใจ เมื่อ
เป็นเช่นนี้ พ่อท่านเห็นว่าผลรับจะเป็นเช่นไรครับผม ขอสัมมา
ทิฐิด้วยครับ ขอกราบขอบพระคุณพ่อท่านอย่างสูงยิ่งครับ

พ่อครูว่า...ก็จะเป็นอย่างไรละ พวกเรามีภูมิธรรม มีสัมมาทิฐิ
มีความถูกต้อง ดีแล้ว แล้วก็ช่วยกันเผยแพร่ ช่วยกันสาธยาย ช่วยกัน
นำมาพากันปฏิบัติ มาประพาดกันจริงๆ จังๆ มันก็ดี ช่วยกันเถอะ ทำ
กันขึ้นมาให้มากๆ มันก็เป็นผลแน่นอน เพราะว่าพวกเราได้เริ่มต้น
สัมมาทิฐิ พากัน แล้วก็ทำให้สัมมาปฏิบัติ เมื่อสัมมาปฏิบัติก็จะเกิด
สัมมาปฏิบัติเวียนกันจริง

**เหตุมันดี เหตุมันถูกต้อง ผลมันก็จะถูกต้อง ต้องพยายาม
ระมัดระวังให้ดี ทบทวน ฟังธรรม ปฏิบัติธรรม ให้มันได้ของ
จริง ถ้าได้ของจริงแล้ว มันก็ไม่ออกไปจากของจริงหรอก**

_ตุ๊ก อัครวิน . ขอโอกาสเจ้าค่ะ!! ฟังว่า..มีผู้นำวาทะนี้ “สัจจะ” ไป
ขยายว่า “สัจจะ มี หนึ่งเดียว” !?! ครั้นได้ฟังพ่อครูปรารภธรรม ลงลึก
ในเรื่อง “สัจจะ”...!! จึงขอโอกาสสรุปว่า ปรมัตถ์สัจจะเท่านั้น จึงจัก
กล่าวได้ว่า "สัจจะ มี หนึ่งเดียว"!! ส่วนสมมุติสัจจะนั้น..มีได้

หลากหลาย!! ดังนั้น “สัจจะ มี หนึ่งเดียว” จึงต้องเป็นปรมาตีสัจจะ only!! กราบขอบพระคุณในสัมมาทิฐิจากพ่อครู..เจ้าค่ะ

พ่อครูว่า...จริง ถูกต้อง **สัจจะจะมีหนึ่งเดียว ไม่แย้งไม่เถียง**
กันตรงกันก็คือสัจจะเป็นปรมาตม เป็นปรมาตธรรม เป็น
โลกุตระ ถึงจะเป็นสัจจะเป็นหนึ่งเดียว

ถ้าเผื่อว่าเป็นโลกียะ เป็นสมมุติสัจจะทั่วไปเขาโลกๆ เขาก็ว่า สัจจะของเขาเป็นหนึ่งทั้งนั้น ศาสดาทุกองค์ก็ว่าของตัวเองเป็นหนึ่ง ทั้งนั้น แต่เขามีหลากหลายมากมาย แย้งกันแตกต่างกันไปเยอะเยอะ ก็เป็นจริง เอาดี อย่างนี้แหละค่อยๆ เก็บรายละเอียดเข้าไป ชัดๆ คมๆ แม่นๆ เข้าไป

โง่เท่าที่เราฉลาด ฉลาดเท่าที่เราโง่ ในฉายาตนะ

__จรรยาพร ชมสวรรค์ . ขอน้อมกราบนมัสการพ่อครู ด้วยความเคารพอย่างสูง พ่อช่วยอธิบายคำว่า “โง่เท่าที่เราฉลาด ฉลาดเท่าที่เราโง่” ด้วยค่ะ ลูกยังไม่ชัดเจน เพราะลูกยังฉลาดน้อยอยู่ค่ะ ขอให้พ่อครูมีสุขภาพแข็งแรงตลอดไปนะเจ้าค่ะ

พ่อครูว่า...ขอบคุณ

โง่เท่าที่เราฉลาด ฉลาดเท่าที่เราโง่ ก็หมายความว่า คนเรานี้ มันมี 2 ลักษณะ ลักษณะโง่กับลักษณะฉลาด คุณจะเข้าใจความโง่ ความฉลาดแค่ไหนล่ะ มันก็มี ความโง่คือหมายความว่า มันจะขึ้นต้น โง่แล้วก็โง่ต่อๆ ไปอีก จะยาวนานหรือมากหนักเท่าไหน มันก็คือ ลักษณะนั้นแหละ เราเรียกว่า โง่

ฉลาด เราจะฉลาดแค่ไหน มันก็ฉลาดน้อยหนึ่ง ฉลาดมากขึ้น ฉลาดมาก มันก็เป็นลักษณะของ 2 อย่าง ซึ่งมันตรงกันข้ามกัน โง่กับฉลาดที่ตรงกันข้ามกัน

ขอขยายความนิดหนึ่งว่า “โง่” ในโลกีย์เขาก็เรียก ว่ามีฉลาด มีโง่ ในโลกุตระก็มีฉลาด มีโง่ มันก็ต่างกัน ฉลาดโง่ของโลกีย์ เขาใช้ภาษาคำว่า “ฉลาด” กับ “โง่” เหมือนกัน ภาษาไทยนี้ไทยเราเอามาใช้ฉลาดกับโง่เหมือนกัน ภาษาอื่นจะเป็นภาษาอังกฤษภาษาอะไรเขาก็มีคำว่าฉลาดของเขา ซึ่งมันจะไม่เหมือนกับภาษาไทย ภาษาไทยนี้จะอธิบายได้ลึกซึ้ง และมันจะมีคำว่าฉลาดของไทยนี้แหละ ซึ่งมันกร่อนมาจากคำว่า “ฉฬายตนะ” ซึ่งทางด้านภาษาอื่นเขาไม่มี นอกจากบาลีเท่านั้น บาลี สันสกฤตอะไรเขาก็มี

ฉฬายตนะ หรือ ฉะ ตัวนี้มันแปลว่า 6 มันเป็นตัวกำกับเลย ว่าความฉลาดจะต้องมี 6 แต่เขาเอาไปทำเป็นฉลาด ทั้งๆ ที่เป็น 6 เขาก็เอาเป็นความฉลาด 1 ที่เรียกว่า ฉะ คือ ฉะ กับ ฉะ กับออกว่าเฮ้ย! 6 นั้นแหละเป็น 1 เห็นไหมว่าทั้งๆ ที่มันมี 6 แต่เขาก็เอาไปเป็น 1

จริงๆ แล้วมันก็คือเป็นภาษาของศาสนาพุทธนั่นแหละ บาลีนี้แหละ ซึ่งบอกว่าคุณเอา 6 เขาไปทำเป็น 1 เอา ฉฬายตนะ ไปหดเป็น ฉ และเอก ก็เป็นฉก หรือฉกะ ฉกโก มันก็ผิด มันก็เป็นฉลาดของคุณนั่นแหละ พยายามเอาคำว่า “ฉลาด” ขยายความมันเป็นความรู้ก็แล้วกัน เป็นความรู้ที่จะมากจะน้อยอะไรยิ่งขึ้น มากยิ่งขึ้นเขาเรียกว่าความฉลาดอะไรก็แล้วแต่ แต่ว่า มีต้นเหตุความฉลาดของคุณ 1 หรือทวารเดียว หน่วยเดียว แนวเดียว ทางเดียว

แต่ของพุทธนั้นฉลาด 6 ทาง 6 แนว เกิดจาก 6 จุด อย่างนี้เป็นต้น จึงจะเรียกว่า เป็นความจริงครบ

เพราะฉะนั้น ตรงนี้แหละมันจึงยืนยันความจริงที่บอกพูดกันไม่รู้เท่าไรแล้วว่า พวกหลับตานี้มันมีแต่ภพเดียว หลับตามันอยู่แต่ข้างในภพภวังค์จิต แต่ ตา หู จมูก ลิ้น กาย อีก 5 ทังเลย มันไม่ได้มา

เรียนรู้ มันไม่ได้มารู้จักอย่างถูกต้อง ละเอียดถูกต้อง มันก็กลายเป็น 1 ก็ไปเหมือนกันกับพวกที่เขามีความรู้แบบเงาะ มันไม่ใช่ความรู้แบบ ฉพ้ายตนะหรือฉลาด ที่มันกร่อนมาเป็นภาษาไทยว่าฉลาด

อาตมาไม่ได้โมเมนะ มันเรื่องจริง มันมาอย่างนั้น ไม่ได้มาโมเมว่า ฉลาดมาจาก ฉพ้ายตนะ พวกนักวิชาการจะแย้งจะเถียงก็แล้วแต่ อาตมาไม่เถียงหรอก อาตมาจะพูดความจริง ใครจะเห็นด้วยก็เอา ใครเข้าใจแล้วเป็นประโยชน์ได้ก็เอา ใครเห็นว่าผิด เห็นว่าไม่เป็นประโยชน์หรอก ไม่เอา..อาตมาก็บังคับกันไม่ได้ ไม่ได้ไปมีสิทธิ์ที่จะไปหวงห้าม

เพราะฉะนั้น ความรู้หรือความฉลาดนัยสำคัญที่มันมีนัยสำคัญที่แตกต่างกัน อาตมาก็ขอขยายความไว้เท่านี้

เพราะฉะนั้น คุณโง่หรือมีความฉลาดหรือมีความรู้มากมาย หลากหลายก็เท่าที่คุณมี คุณจะโง่อยู่ตรงนี้ ใช้ศัพท์ว่าโง่ หรือมันไม่รู้ แล้วมันก็ไม่มารู้ รู้เท่าไร มันก็มากเท่าที่เรารู้ หรือมันก็โง่เท่าที่เรา รู้ฉลาดเท่าที่เรารู้ หรือมันฉลาดเท่าที่เราโง่ ก็เหมือนกันแหละ ที่จริง บอก 2 ขั้วเท่านั้นเอง บอก 2 ขั้ว ภาษา 2 ขั้ว คุณมีตรงนี้กับเท่านี้ นี่แหละคุณมีเท่านี้ จากห้วมาหาง จากต้นมาปลาย โง่กับฉลาดเท่านี้ หรือคุณฉลาดเท่านี้มาถึงตรงนี้ ฉลาดมาถึงโง่เท่านี้เท่าที่คุณมีมันก็เท่านี้แหละ ไม่ว่าคุณจะฉลาด โง่ก็เท่าที่คุณฉลาด หรือคุณฉลาดเท่าที่คุณโง่ มันก็เท่ากัน

_สู่แดนธรรม... ถ้าสมมุติว่าความเต็มเปี่ยมของมันร้อยละ เพราะมีความโง่อยู่ 25 เท่ากับว่าเราฉลาด 75 ได้ไหมครับ เพราะเราฉลาดได้ไม่ถึง 100 มีความโง่คาอยู่

_ดูลเพชรวา... เขาอาจจะกลับเอาเลข 6 กลับหัวกลายเป็นเลข 1 ครับ

พ่อครูว่า... เลข 1 ของไทยมันกลมๆ ของฝรั่งมันไม่กลม

_สู่แดนธรรม... ถ้าฉลาดเต็มที่ 75 ก็หมายความว่าเราโง่อยู่ 25 ได้ไหมครับ

พ่อครูว่า... ได้อธิบายอย่างนี้ก็ได้ แต่เอาตามว่าอธิบายอย่างนี้มันครบ คุณมีความฉลาด เท่าที่คุณโง่ หรือคุณมีความโง่ เท่าที่คุณฉลาด มันรวมลักษณะเต็มๆ ของคุณ โง่และฉลาดของคุณเต็มหน่วย มันจะมีเท่านี้ แต่คุณไปพูดของคุณอย่างนั้น มันเท่ากับไปแบ่งความฉลาดมันไม่เท่ากันแล้ว แต่นี้โง่กับฉลาดนี้เท่ากันนะ โง่เท่าที่คุณมีฉลาด คุณฉลาดเท่าที่คุณโง่ แต่คุณไปแยกอย่างนั้น คุณแยกโง่กับฉลาดไม่เท่ากันแล้ว ถ้าเผื่อว่าโง่ 50 ฉลาด 50 เออ อันนี้คุณโง่กับฉลาดเท่ากัน ถ้าจะอธิบายอย่างคุณ

มันต้องอธิบายว่าอย่างนั้น มันก็ขยายความอะไรไม่ออกเลย แล้วอะไรจะต่อไปยังใจ มันไปไม่ออก

_สู่แดนธรรม... ผมนึกว่า คนเราความฉลาดไม่เท่ากันเพราะมีความโง่คาไว้อยู่

พ่อครูว่า... ไม่ใช่ อันนี้เราไม่ได้เทียบใคร เทียบกับความฉลาดของเรา โง่ของเราเท่านั้น เราไม่ได้ไปเทียบกับใครนี่อันนี้

_สู่แดนธรรม... ถ้าเราไม่เหลือความโง่ซักหน่อย แสดงว่าเราก็ฉลาดเต็มที่ใช่ไหมครับ

พ่อครูว่า... มันก็ฉลาดเปรียบเทียบกับใคร เดี่ยวจะกลายเป็นฟุ้งซ่าน มันเยอะไป

จะใช้ภาษาว่าเราโง่เท่าที่เราฉลาด ก็คือจากต้นเป็นปลาย ถ้าเราฉลาดเท่าที่เราโง่ก็คือบอกปลายกับต้น เท่านั้นเอง

สัจจะมีหนึ่งเดียวในโลก ของ เจโตปริยญาณ 16

__สื่อฟ้าศิลป์ ภูวนาถ . พ่อครูกำลังสอนสภาวะต่าง ๆ ของจิต? จิตที่เรียนรู้ทุกอาการโลกียสุข-ทุกข์? ที่เต็มไปด้วยราคะ โทสะ โมหะ หดหู่ ซึมเศร้า ดีขึ้น-เลวลง? ในกายคือจิตที่รอบรู้ด้วยธรรมเจโตปริยญาณ ขัดจิต เกลาใจ เข้าถึงเจโตวิมุตติ หลุดพ้นทุกข์-สุข โลกียธรรมทั้งมวลสาธุ 🙏😭😞🙏😊😊😊🙏

พ่อครูว่า... เป็นรายงานของคุณสื่อฟ้าศิลป์ เข้าใจตามนี้ก็ไม่มีปัญหา บอกว่า อาตมากำลังสอนให้เข้าใจสภาวะต่างๆ ของจิต เรียนรู้ความสุขความทุกข์โลกีย์ ...ฯ

โดยรู้ในกายคือจิต หรือกายกับจิต รู้แยกกายแยกจิต มันซ้อน อันนี้แหละมันเป็นธรรมะที่เป็นโลกุตระที่ละเอียดลออมากนะ ไม่ใช่แยกขาดกายกับจิต

ถ้าเข้าใจกายเป็นหนึ่ง ตัดขาดคือข้างนอกเท่านั้น จิตก็คือจิตเดียว จิตก็คือข้างใน คุณตัดขาดอย่างงั้นคนนี้มีจฉาปฏิฐิติตั้งแต่ต้นทาง เพราะว่าจะพิจารณาภายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรมในธรรม เหล่านี้ ไปไม่ต่อ กายมันไม่ต่อหาเวทนา กายไม่ต่อหาจิต ใช้ไหม กาย เวทนา จิต ธรรม กายไม่ต่อ ไม่เชื่อมโยง ไม่มีสัมพัทธภาพต่อกันไป คุณก็จะหายไปเรื่อยนะ กาย คุณก็ไม่มีข้างนอกไปเรื่อยๆ แต่ของพระพุทธเจ้าไม่นะ ไม่ขาดจากข้างนอก

ข้างนอกนี้จะมีเสมอตลอดเวลาที่ปฏิบัติธรรม กายข้างนอกจะเรียกว่า “โลก” ก็ได้ กายข้างนอกคือการเกี่ยวของหมุนวนของปฏิสัมพัทธ์ของโลก เกี่ยวของกับอะไรๆ ต่างๆ นานา เกี่ยวของกับสัตว์กับโลกก็อย่างหนึ่ง เกี่ยวของกับของ เกี่ยวของกับวัตถุหรือพืชนั้นก็อย่างหนึ่ง อันนี้ไม่มีจิตวิญญานเข้าเกี่ยวของ ส่วนสัตว์มีจิตวิญญานเข้าเกี่ยวของ พระพุทธเจ้าก็แยกเป็นศีลข้อ 1 ข้อ 2 ส่วนข้อ

3 นั้นละเอียด เกี่ยวกับรูป รส กลิ่น เสียงสัมผัส เป็นกิเลสที่จะเกิดไปนี้แหละจะเป็นเรื่องไปยาวยืดเลย

ศีล 3 ข้อนี้เป็นตัวหลักที่จะขยายเหตุปัจจัย ขยายมรรคผล ขยายสารธรรมกันเต็มที่ จนกระทั่งสามารถเรียนรู้โดยยึดหลัก เจโตปริยญาณ 16 เป็นตัวตรวจสอบกิเลส ตั้งแต่กิเลสหลัก ราคะ โทสะ โมหะ แล้วทำให้มันลด ราคะ โทสะ โมหะ ลง เรียกว่า วิตราคะ วิตโทสะ วิตโมหะ มี 3 คู่

3 คู่ (ยกตัวอย่าง)อันหนึ่งมีกิเลสราคะ เรียกว่า สราคะ ทำให้กิเลสมันไม่มีไป เรียกว่า วิตะ อย่างนี้เป็นต้น แล้วปฏิบัติ ที่นี้ปฏิบัติก็จะเกิดผลไปตามลำดับ ตั้งแต่ทีละคู่ ทีละคู่ บอกลักษณะที่เราปฏิบัติแล้ว เราจะเจริญหรือไม่เจริญ ตั้งแต่แยกตระกูล สังขิตตจิตต์ กับ วิกขิตตจิตต์

สังขิตตจิตต์ ก็เป็นสายศรัทธา วิกขิตตจิตต์ ก็เป็นสายปัญญา สายปิดกับสายเปิด สังขิตตจิตต์ เป็นสายปิด สายเกาะ สายติด วิกขิตตจิตต์ เป็นสายเปิด สายสว่าง ออกไปไกล ฟังชานได้ ก็ 2 ตระกูลใหญ่ ศรัทธาจรดกับพุทธิจรด

คุณแยกออก คุณเข้าใจได้ว่า มันได้ผล ได้ผลจับติด รู้ลักษณะของกิเลส จัดการกับกิเลส นั้นแหละคุณจะเป็นสายศรัทธาหรือจะเป็นสายปัญญาก็ตาม ก็รู้ของตัวเองแล้ว ทำให้ได้ แยกกิเลสออกมา ไม่ว่าศรัทธากับปัญญามันก็มีกิเลส แยกให้ได้ แยกได้แล้วก็ต้องมีวิธีที่ปฏิบัติให้เกิดพลังงานมาน หรือ พลังงานปัญญา หรือ พลังงานบุญ

มาน กับ ปัญญาก็คืออันเดียวกัน พระพุทธเจ้าก็ตรัส มานอยู่ที่ไหนปัญญาก็อยู่ที่นั่น ปัญญาอยู่ที่ไหนมานก็อยู่ที่นั่น เป็นพลังงานนั้นแหละ จะเรียกว่า มาน ด้วยภาษาไทย มาจากรากบาลีก็ตาม

ฌาน สภาธรรมแท้ๆ ก็คือปัญญา ปัญญาหรือฌาน
นี่แหละเป็นอาวุธหรือธรรมอาวุธ ฆ่ากิเลสได้ ฆ่ากิเลสได้ ก็เรียก
ว่าฌาน ฆ่าได้เป็นสุดท้าย อาตมาก็อธิบายซ้ำซาก

“บุญ” คือเพศมฆาตมโสดท้าย มือที่ตัดสินเด็ดขาดเลยว่า
ถ้าบุญได้ลงมือแล้ว ตายเรียบร้อย ตายแน่นอน ตายเด็ดขาด
ตายไม่มีฟื้น ตายอย่างเที่ยงแท้ตลอดกาลนาน แล้ว “บุญ” ก็
หมดหน้าที่

แต่ยังเหลือพลังงานฌาน บุญหมดหน้าที่ แต่ฌาน 1 2 3 4 ยัง
 เป็นพลังงานที่ผู้ที่ได้สร้างความเป็นฌานให้แก่ตัวเอง ได้ใช้งาน ได้
 อาศัยใช้งาน มันก็เป็นคุณสมบัติที่ติดตัว

คำว่า **“ฌาน” มันมีนัยสำคัญแยกกับคำว่า “บุญ” ตรงที่ว่า**
“บุญ” เป็นเพศมฆาตมีฆ่าอย่างเดียว คือประหารตายอย่าง
เดียว แต่ “ฌาน” ยังไปใช้ประโยชน์อื่นได้อีก ไปสร้างกุศลก็ได้
 แต่ “บุญ” จะเรียกว่ามันเป็นกุศล ก็ไม่เชิง มันเป็นนักฆ่า แต่จะว่าเป็น
 กุศล มันคืออยู่อย่างเดียวกับที่มันฆ่ากิเลส ฆ่าผีร้ายของคน

สัตว์เดรัจฉานมันทำไม่เป็นหรอก มีแต่คนนี่แหละ คนที่เป็น
 อาริยะที่สัมมาทิฐิแบบพุทธเท่านั้น ที่จะได้ ทำได้ ถ้าจะถึงขั้น ธรรม
 มอาวุธ ที่เรียกว่า “บุญ” ละก็ต้องพุทธเท่านั้น ต้องโลกุตระเท่านั้น
 ศาสนาอื่นไม่มี

ศาสนาอื่นไม่มีบุญเลย หรือมีจลาทิฐิเอา “บุญ” ไปเรียกเป็น
 แต่กุศลเท่านั้น มันไม่ใช่ “บุญ” ศาสนาอื่นเอาคำว่าบุญไปเรียกนี้
 หมายถึงกุศลทั้งนั้น ไม่เป็นบุญหรอก **“บุญ” มีในศาสนาพุทธ**
ศาสนาเดียว อันนี้แหละเป็นเรื่องยิ่งใหญ่มาก

เรียนรู้ดีๆ แล้วเรามาปฏิบัติจนกระทั่ง เรารู้แจ้งและให้บรรลุธรรม
 ด้วย สิ่งนี้อาตมาพาทำพวกนี้เป็นพลังงานทางจิต คุณทำเสร็จแล้ว

มันจึงจะรู้ได้ด้วยตน บั๊จจัดตั้ง มันเป็นอินไตยอย่างยิ่งเลย มานั่งคินนึ่งเดานั่งประมาณเอาไม่ได้ ต้องมา บั๊จจัดตั้ง ต้องทำเอง ของตัวเองได้เอง ได้จริงจึง “อ้อ! มันเป็นอย่างนี้”

เพราะฉะนั้น เวลาอธิบายมันจะเป็นสิริมหามายา เป็นสภาพ ไดอะแลกติก(Dialectic) มันจะเข้าใจยากนะ มันจะเป็น Dialectic เพราะฉะนั้นในศาสนาเทวนิยม เป็น Dialectic เขากำหนดไม่ได้เลย ว่าอะไรถูกต้องแท้ เขายังจะเปลี่ยนแปลงไปอยู่เรื่อยๆ เขาจะไม่มีที่จบ **สัจจะเป็นหนึ่งเดียวไม่ได้ ของเทวนิยม ของโลกียะ มีเพียงโลกุตระเท่านั้นจึงจะ “สัจจะมีหนึ่งเดียว” ได้**

ในสูตรที่บอกว่า “สัจจะมีหนึ่งเดียว” นี้ จุฬวิญญูสูตร คุณไปอ่านเถอะจะปวดหัว จุฬวิญญูสูตร สัจจะมีหนึ่งเดียว คุณไปอ่านดีๆ เถอะสูตรนี้ คุณอ่านแล้วคุณจะปวดหัวได้ดีมาก

คุณอ่านแล้วคุณจะปวดหัว เพราะว่า ถ้าคุณไม่มีสภาวะ คุณภูมิไม่ถึงจริง คุณไปอ่านเถอะคุณสับสน คุณจะวุ่นอยู่นั้นแหละ และท่านจะสรุปตรงที่ว่า **สัญญาานิจจานิ** ตัวพยัญชนะบาลีตัวนี้แหละ โอโห มันไม่ใช่เรื่องธรรมดาเลยที่จะรู้ได้ง่ายๆ

สัญญาานิจจานิ สัญญาว่าเที่ยง สัญญา ยมันเป็นคำกริยา + นิจจา มันจะเที่ยง

เพราะฉะนั้นคุณจะไปสัญญาว่าเที่ยงตามที่คุณเห็น ทำตามความเห็นแต่ละคน มันก็จะเถียงกัน เถียงกันแย้งกัน พระพุทธเจ้าก็อธิบายใน จุฬวิญญูสูตร ว่า คนไหนว่าของเขาเที่ยง คนไหนว่าเขาของจริง พระพุทธเจ้าก็บอก มันจะมีอะไร มันก็เถียงกันเท่านั้นแหละ มันต้องปฏิบัติ ต้องไปอ่านดู คนไหนไม่เชื่อ ถ้าไม่ปวดหัวก็ลองดูเถอะ นอกจากคุณจะบรรลุธรรมจริง ได้มรรคผลจริง คุณก็จะเข้าใจ โอโห! ทะลุ โลงเลย

อ้าว.. ผ่าน

_Ka Por กะ ป้อ (ภาษาจีน แต่จิว = คางคก หรือ อีปี ลูกคนแรก พ่อแม่รักมาก). ถ้าไม่พบพ่อครูฯ คงไม่รู้ศีล 3 คือ ข้อ 1.สัตว์ 2. สิ่งของ 3. ทวาร 6 เป็นข้อปฏิบัติขัดเกลากิเลสของเราให้เบาบางลดลงจึงเกิดบุญ ถ้าละเมิดก็บาป

พ่อครูว่า...เออ..สรุปสั้นดี ชัดเจน คุณเข้าใจได้ถูกต้องดี

วิปาส 3 วิปาส 4 วิปาส 7

_สว่างแสง ขวัญดาว . น้อมกราบนมัสการพ่อครูด้วยความเคารพอย่างสูงสุดค่ะ กราบนมัสการท่านสมณะฟ้าไท ท่านสมณะด่วนดี และท่านสิกขมาตุด้วยความเคารพอย่างสูงค่ะ พ่อครูคะ ลูกได้ดูคลิปโลกเราวันนี้ (อยัง โลโก) ที่ท่านฟ้าไทนำเสนอ ลูกเห็นว่าโลกนี้เต็มไปด้วยภาวะคนวิปาส 4 ที่ประกอบมีจฉาาณิชา 5 ลูกพอจะพูดว่า “ไม่มีหมูกุ่มใดเลยในโลก นอกจากชาวอโศก” ที่พ่อครูนำธรรมะของพระพุทธเจ้ามาสอนให้ปฏิบัติ ที่พ้นภาวะที่โลกเป็นอยู่ได้ไหมคะ น้อมกราบนมัสการพ่อครูด้วยเศียรเกล้าค่ะ

พ่อครูว่า...อาตมาว่าได้นะ พูดไปก็แหม..ยกด้วยกตณ แต่ที่จริงมันเป็นความจริงที่จะต้องยืนยัน เพราะฉะนั้นเราจะเข้าใจจริงๆ มันเป็นความรู้สึก เป็นความเห็น เป็นปัญญาที่มันชัดเจนว่า อ้อ มันเป็นอย่างนี้เอง เพราะฉะนั้น จริงๆ แล้วมันไม่ได้ยกด้วยกตณอะไร มันมีอย่างนี้จริงๆ ขอยืนยันนะที่ยังไม่มี มีแต่ชาวอโศกเรานี่แหละ

จริงๆ นะอาตมาก็อยากจะให้ที่อื่นที่ใดก็แล้วแต่สำนักอื่นสำนักใด มาเป็นอย่างนี้บ้าง มันไม่มี นอกจากชาวอโศกหรือเครือข่ายของชาวอโศก ใช่มั้ย

แล้วก็ยอมรับว่า ขออภัย ตันต่อมาจากอาตมาในยุคนี้ ยุคนี้
 อาตมาผู้นำ ผู้ที่รู้จักโลกุตระธรรมสมบูรณ์แบบกว่าใครเพื่อน ขณะนี้
 ในโลกยุคนี้ โอ้โฮ..พุดนี้ ใหญ่ยิ่งเลยนะ แต่มันเป็นความจริงที่เสี่ยง
 ไม่ได้ อาตมาพุดความจริงอันนี้ ก็ต้องขออภัยพุดความจริง แหม..
 โลกทุกวันนี้พุดความจริงต้องขออภัยนะ อาตมามันน่าสังเวชใจจริงๆ
 ก็พุดยืนยันอย่างนั้น คุณสว่างแสงยืนยัน มันไม่มีหมู่กลุ่มใดในโลก
 เลยนอกจากชาวอโศกที่จะรู้

ที่นี่ วิปลาส 4 มันมีวิปลาส 7

วิปลาส 3 ก่อน

วิปลาส

กิริยาที่ถือโดยอาการวิปริตผิดจากความเป็นจริง, ความเห็นหรือ
 ความเข้าใจคลาดเคลื่อนจากสภาพที่เป็นจริง มีดังนี้ :

ก. วิปลาสด้วยอำนาจจิต และเจตสิก 3 ประการ คือ

1. วิปลาสด้วยอำนาจสำคัญผิด เรียกว่า สัญญาวิปลาส
2. วิปลาสด้วยอำนาจคิดผิด เรียกว่า จิตตวิปลาส
3. วิปลาสด้วยอำนาจเห็นผิด เรียกว่า ทิฏฐิวิปลาส

ข. วิปลาสด้วยการประกอบเจตสิกทั้ง ๆ ใดถึง ๔ ประการ คือ

๑. วิปลาสในของที่ไม่เที่ยง ว่าเที่ยง
๒. วิปลาสในของที่เป็นทุกข์ ว่าเป็นสุข
๓. วิปลาสในของที่ไม่ใช่ตน ว่าเป็นตน
๔. วิปลาสในสิ่งอสุภะ ว่าสภาวะ

(พตปฎ.เล่ม ๒๑ / ข้อ ๔๙ วิปัลลาสสูตร)

พอครวว่า... วิปลาส 3 มี สัญญาวิปลาส ทิฏฐิวิปลาส จิตตวิปลาส ขยายความ วิปลาส 3 ถ้าผู้ใด มีทิฏฐิวิปลาส คุณก็จะกำหนดสัญญา ของคุณ สัญญาเป็นตัวกำหนด กำหนดนั้น กำหนดนี้ กำหนดโน้น ไป ตามทิฏฐิของคุณที่วิปลาส เพราะสัญญามันตามทิฏฐิที่คุณมี แล้ว **สัญญาก็จะกำหนดตามทิฏฐิที่คุณมี และที่คุณมีเช่นนั้นแสดง ว่าในอนุสัยของจิต หรือตัวทิฏฐิของจิตนี้แหละ พุดตัวข้างนอก ว่าทิฏฐิ พุดตัวแกนหลักก็คือจิต จิตของคุณวิปลาส เพราะฉะนั้นคนที่จิตวิปลาสแล้ว โอโห..แก้ไขยากมาก จะให้ สัมมาทิฏฐิ จะให้เปลี่ยนทิฏฐิ เป็นสัมมาฯยากมาก เพราะว่าจิตของคุณวิปลาสไปแล้ว ถึงขั้นทั้งจิตทั้งประสาทต้องเอาเข้าโรงพยาบาล บำบัด จิตวิปลาสต้องเอาเข้าโรงพยาบาลบำบัด**

เพราะฉะนั้น**ถ้าเผื่อว่าจิตของคุณไม่ถึงขั้นวิปลาส คุณ วิปลาสทิฏฐิเท่านั้น ความเห็นมันผิดก็แก้ไขได้ ก็สามารถทำให้ถูก เมื่อถูกแล้วคุณก็ไปสัญญาถูก** แต่ถ้าทิฏฐิของคุณยังผิด คุณก็ไป สัญญาไปกำหนด สัญญาเป็นตัวทำงาน ทิฏฐิเป็นตัวแกนของจิต นี่ คือทิฏฐิ 3

เพราะฉะนั้น**คนที่วิปลาส 3 นี้แล้ว คุณจะทิฏฐิวิปลาส คุณจะ จิตตวิปลาส หรือคุณจะสัญญาวิปลาส คุณก็จะกำหนดวิปลาส 4 นี้ผิด**

เพราะฉะนั้นถ้าจิตของคุณไม่วิปลาส ทิฏฐิคุณวิปลาสคุณก็ไป สัญญาผิด เพราะฉะนั้นทำให้ทิฏฐิของคุณถูกซะ เป็นสัมมา ทิฏฐิซะคุณก็จะไปสัญญาได้ถูก แต่ถ้าเผื่อว่ามันไม่ถูกที่ทิฏฐิ สัญญา ของคุณไปทำ ไปใช้งาน ไปทำงาน ไปกำหนดรู้ แล้วพอได้รู้อะไร แล้วก็ตกผลึกลงเป็นความจำ สัญญามันก็มี 2 หน้าทีหลัก กำหนดรู้ กับ จำสัญญาซึ่งมันมีหน้าที่ของมันจริงเลย คุณทำได้แล้วคุณก็

โอ้โฮ มันอย่างนี้ขัดเลยก็ยิ่งจำได้ดี อันนี้ยังไม่ขัดก็จำได้บ้างไม่ได้บ้าง หรือแม้แต่จำได้แล้ว มันก็ลืมได้เลื่อนได้

ทีนี้เมื่อคุณสมบูรณ์ ไม่วิปلاس 3 นั้นแล้ว คุณจึงจะไปกำหนด ความเที่ยง-ความไม่เที่ยง กำหนดว่าทุกข์-ว่าสุข กำหนดความมีตน หรือไม่มีตน และกำหนดความที่ควรหรือไม่ควร กำหนดดีงามหรือไม่ดีงาม น่าได้ น่ามีหรือไม่น่าได้ ไม่น่ามี น่าเป็นหรือไม่น่าเป็น สุขะ-อสุกะ ก็จะไปกำหนดพวกนี้ได้ชัด

เพราะฉะนั้น วิปلاس 3 จึงเป็นตัวการ ถ้าไม่มีวิปلاس 3 ถูกต้องหมด คุณก็มากำหนด 4 มาเรียนอีก 4 นี้ โดยเรียนรู้ตั้งแต่ความไม่เที่ยงหรือเที่ยง ถ้ามันเรียนรู้คุณไปกำหนดผิดอยู่ คุณก็ผิด จะไปกำหนดความไม่เที่ยงว่าเที่ยง หรือไปกำหนดความเที่ยงว่าไม่เที่ยง

ที่จริงก็คือไปกำหนดสิ่งต่างๆ มันไม่เที่ยง แต่คุณไปยึดไปกำหนดว่ามันเที่ยง นี่แหละมันจะผิดตรงนี้ หรือสิ่งต่างๆ มันเป็นทุกข์ แต่คุณก็ไปกำหนดว่ามันเป็นสุข มันก็วิปลาสสิ จริงๆ ตัวตนมันไม่ใช่ตัวตน มันอาศัยอยู่เท่านั้น แต่คุณไปกำหนดว่ามันเป็นตัวตน มันก็วิปลาส

เพราะฉะนั้นไปยึดสิ่งที่ว่าไอนี้มันไม่ควร ไม่ควรได้ ไม่ควรมี ไม่ควรเป็น คุณก็ไปยึดว่ามันควรมี ควรได้ ควรเป็น ไอ่ตัวท้ายนี้เป็นตัวเปิด ปลายเปิด

คำว่า สุขะ เขาชอบไปแปลกันว่า งาม ความงามมันก็ขยาย ไม่ค่อยออก ถ้าแปลว่าควรได้ ควรมี ควรเป็น มันก็จะขัดกว่าในทางปฏิบัติ ถ้าไปบอกว่างาม เลยหมายความว่า ดิดใจแล้วทีไปเห็นว่า งาม มันเป็นกิเลสแล้ว ว่างามหรือไม่งาม มันเป็นกิเลสแล้ว ที่จริงมันไม่ใช่กิเลส มันก็เลยแน่น ไปแปล สุขะ ว่างามหรือไม่งาม หรือจะแปลอย่างนี้ก็ได้ มันก็แปลได้ในลักษณะหนึ่งในสภาวะหนึ่ง

นี่ก็คือเรื่อง วิปลาส ที่อาตมาขยายความให้ฟังเพิ่มเติม

_แดง สารคาม . ดิฉันอยู่บ้าน ยืงนานวันยิ่งคิดถึงบ้านราชฯคะ
บ้านราชฯน้ำท่วมหรือยังคะ

พ่อครูว่า...ท่วมแล้ว บ้านราชท่วมแล้ว ตอนนี้กำลังดูเลขผา
นาที่อยู่ เสี่ยงทายว่ามันจะลงหรือมันจะขึ้นอีก มันก็ทรงๆ ขึ้นนิดหนึ่ง
ลงหน่อยหนึ่ง ก็คือ มันคงไม่หนักเพิ่มกว่านี้เท่าไหน จะขึ้นอีกมันก็คง
ไม่เท่าไหน ถ้ามันมีตัวไม่เที่ยงของกระแสดม กระแสพายุ กระแสมี
ฝน มาเติม มีน้ำด้านบนทะเลลกลงมาอีก มันก็จะเป็นบ้าง แต่คิดว่า
อาตมาเชื่อว่านี่ก็ตุลาคมแล้ว เข้าไปวันที่ 5 วันที่ 6 แล้ว มันก็คงไม่
เท่าไหน เพราะว่าตุลาคมแล้ว ปีนี้มัน 8 สอง 8 ด้วย ตอนนี้ 8 ปลาย
แล้ว

ก็เป็นไปตามธรรมชาติ พวกเราชาวอโศก ไม่มีปัญหาหรือเรื่อง
น้ำ ถ้ามันขึ้นมามากๆ นานๆ เอาเรือใหญ่ลอยมานี่เลย ฉลองน้ำเลย
ไม่ได้ฉลองน้ำนานแล้ว ก็สนุกกันใหญ่เลย

_เชวง กิจจะบรรณ . ปีนี้บ้านราชฯ น้ำไม่ท่วมใช่ไหมครับ

พ่อครูว่า...ขอบคุณทุกคนที่เป็นห่วงเป็นใย น้ำท่วมแล้ว กำลัง
จะลดหรือไม่ลด ก็กำลังดูอยู่ ก็เป็นไปตามสัจจะของมัน

ก็มีอีกคนหนึ่ง ที่จริงมีอีกคนหนึ่งเขาไม่ได้ปรี้นมา ตอนนี้ของใบ
แพร

ธรรมะพ่อครูนั้นเก่าสมัยใหม่เสมอ

*_6 ต ค. ใบแพร ...อย่าปล่อยให้ รกเรอะ เกรอะกรัง อย่าจมฝัง
อยู่ในรู แต่จงรู้ กรรม และ กาละ อันควร*

พ่อครูว่า... อันนี้เป็นโศลกที่อาตมาเคยพูดถึง นานแล้ว ซึ่งอาตมาสรุปเป็นสูตรหลักเลย เพื่อที่จะเอาไปเทียบกับของไอส์ไตน์

ของไอน์สไตน์ Space and Time of Continuum ของอาตมา Kama and Time of Continuum

ของไอน์สไตน์ Space คือวัตถุ เทหวัตถุทั้งหมดในเอกภพนี้แหละ เอกภพกับกาละ of Continuum คือ สันตติหรือว่าการสัมผัส ปฏิสัมพันธ์ของ relation มันเป็นปฏิภิกิริยา 2 อย่างของ Space กับ Time หรือ อวกาศกับกาลเวลา

ของพระพุทธเจ้าหรืออาตมาเอามายืนยันก็คือ กรรม กับกาละ Kama and Time of Continuum

Continuum ก็ continuing หรือ ปฏิภิกิริยาปัจจุบันธรรม หรือ แปลว่า สันตติ(สืบต่อ) ก็ได้ มีเท่านี้สรุปแล้วเป็นเท่านี้ อาตมาไม่ค่อยได้พูดถึงหมูนี้นี้ แต่ก่อนนี้พูดถึงอยู่ เอาละไม่ขยายความต่อ ใครอยากได้ก็ไปทวนเอา

หนังสือ อาตมาเขียนมานี้เป็นร้อยๆ เรื่องแล้ว พิมพ์เป็นหนังสือไปหลายล้านเล่ม ล้านเล่มนั้น เลยนั่น ที่ไม่ได้บันทึกไว้อีกหลายเล่ม อย่างหนังสือ กวางน้อย กับ ยูโทเปีย พิมพ์ไม่รู้ตั้งเท่าไร เป็นแสนไม่รู้กี่แสน พิมพ์ออก เพราะฉะนั้นหนังสือที่ออกไปนี้หลายล้านเล่ม กระจายไปอยู่ในห้องส้วม ห้องน้ำ อยู่ในขยะก็เยอะ ทั้ง แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เราตอนนั้นมีทุนรอน ก็พิมพ์กันไปเพื่อกระจายให้มันได้ อาตมาเรียกมันว่า ไอ้ใบ้เสียงดัง หนังสือนี้ ไอ้ใบ้เสียงดัง หยิบขึ้นมา มันไม่มีเสียง ไม่มีปาก ไม่มีคอ แต่คนที่มาสัมผัสนี้ โอ้โฮ! ไอ้ใบ้เสียงดัง..หนังสือ

แล้วอาตมาว่ามันอยู่คงทนนานด้วย แม้จะเป็นวัสดุอย่างนี้นะ หนังสือนี้แม้เป็นวัสดุ แต่เดี๋ยวนี้เขามีเทคโนโลยีใหม่บันทึกลงไปบน Harddisk ในอะไรต่างๆ ของเขา แล้วเขาก็มีการหมุนเวียนแล้วก็เปลี่ยน มีคนเก็บไว้เรื่อยๆ มันก็เลยมืดมิดเองมันจะไม่สูญหายได้ แต่วัตถุพวกกระดาษนี่ ยิ่งไงๆ มันก็สุมไม่ได้ อันโน้นมันมีการถ่ายเท หมุนเวียน แล้วก็มีคนสืบทอดกัน ใส่อะไรต่ออะไรกันไว้ในเครื่อง ขำนาน อะไรพวกนี้ เครื่องใหม่เครื่องเก่า มันก็จะต่อกันไว้ได้นาน พวกเทคโนโลยีใหม่

__ โศลกธรรมนี้ พ่อเขียนไว้นานแล้ว แต่ก็ทันสมัยใหม่เสมอ

พ่อครูว่า...ใช่ อาตมาเคยใช้นามปากกาว่า เก่าสมัยใหม่เสมอ ไม่ได้ใช้ว่าทันสมัยใหม่เสมอ สมัยไหนก็แล้วแต่ใครจะเห็นว่ามันเก่า สมัยใดก็แล้วแต่ ธรรมะของพระพุทธเจ้า ใครจะเห็นว่ามันเก่า เขาไปเรียกว่า อนุรักษ์นิยม พวกนี้ตลกยุค หรืออะไรก็แล้วแต่ มันก็ใหม่เสมอ จะนานเท่าไรก็ช่าง อาตมาบอกใหม่เสมอ ให้เขาเอาชื่อนี้สิ เก่าสมัยใหม่เสมอ เขาบอกว่าใจเขายังไม่ถึงเก่าสมัยใหม่เสมอ ใจยังไม่ถึง เขาก็เลยเอาใหม่เสมอ และเขาก็ไปตั้งนามสกุล จนสุข สำราญ อาตมาเคยพูดกับเขา บอกเอาอันนี้ เขาบอกใจไม่ถึง เก่าสมัย คำว่า เก่า เขาอาจจะรู้สึกว้า หือ ทำไมเก่า อาตมาก็บอกว่า เก่านี้แหละ จะสมัยไหนก็แล้วแต่ ใครจะว่าเก่า อยู่ในสมัยคืออยู่ในสมัยคือกาลละ สมัยมันบอกกาลละ สมัยคือยุค มันบอก เพราะฉะนั้นใครจะบอกว่าสมัยมันจะเป็นสมัยเก่าหรือเก่าสมัย แต่มันใหม่เสมอตลอดกาลนาน อ้าว..พ่อ

__ เข้ากับยุคปัจจุบันที่กำลังทำเรื่อง 5 ส. สะสาง สะอาด สะดวกสบาย สุขลักษณะ

และหรือ หยิบได้ง่าย หายก็รู้ ดูก็งามตา ใครไปใครมาก็สรรเสริญ
พ่อครูว่า... ก็อย่าไปหลงสรรเสริญ สรรเสริญเป็นอันตรายอันแสนเผ็ด
นะ แม้แต่พระอรหันต์ชีณาสพ ระวังเถอะ

_ช่วงเดือนกันยายน ที่ผ่านมา จะมีการตื่นตัวกันมากเพราะจะมี
น้องน้ำมาเยือน ทุกวันจะได้ยินทั้ง สมณะ และสิกขมาตุเทศน์ให้มี
การ สะสางตามบ้าน ตามฐานงาน อะไรที่ไม่จำเป็นให้เอาออก
สะสาง เพราะบทเรียนที่ผ่านมาสอนให้รู้ว่าการ สะสมของไว้มากๆ
ทำให้เกิดการเสียหาย และเป็นภาระกับผู้อื่น

พ่อครูว่า... สะสางซะ อย่าเอาแต่สะสม สะสมอย่างนี้กว่ารวนนะ

ภาวะสัทิมหาภาษา dialectic อันเป็นรูปธรรม

_สิกขมาตุกล้าข้ามฝั่ง ท่านเทศน์ว่า ยุคแรกๆ เป็นยุคสร้าง
สร้างงาน สร้างบ้าน แปลงเมือง จึงเกิดการ สะสม ถึงยุคปัจจุบัน จึง
ต้องทำการสะสาง

ก็เห็นจริงตามที่ท่านเทศน์ เพราะปัจจุบันนี้ทรัพย์สมบัติของใช้
ต่างๆ ของเรามากจริงๆ จะเดินไปถนนเส้นไหน ก็เห็นของใช้แล้ว
ทั้ง สร้างแล้วร้าง จนมีการพูดเป็นสำนวนว่า พ่อเรารวย

พ่อครูว่า... อันนี้มันเป็นสภาวะธรรมที่ลึกซึ้งนะ เราจนนี้แหละ แต่
เราที่รวยไม่จบ เราจนนี้แหละ เราอุดมสมบูรณ์ มันเป็นภาษา
Dialectic มันเป็นภาษาสัทิมหาภาษา พวกคุณก็มารู้ก็แล้วกันว่าความ
จริงมันเป็นยังไง ก็อันนั้นแหละ นั้นแหละ สัจจะเป็นหนึ่งเดียว ไม่
กำหนดไม่ได้เหมือนภาษาของ Dialectic เขายังกำหนดไม่ได้
แน่นอน แต่สัทิมหาภาษามันก็คือ Dialectic แต่ที่กำหนดได้เป็นสัจจะ
มีหนึ่งเดียว มันมีปัญญาที่จะรู้ เลือกได้

เพราะฉะนั้นคนที่ยังไม่มีปัญญา คนที่ยังเข้าใจผิดเขาก็ไปเลือกอีกอันหนึ่ง เพราะฉะนั้นพวกเราเนี่ยกับอีกพวกหนึ่งนี้ เราจะไม่แย้ง ไม่แย้ง ไม่แย้งกันหรอก เพราะคนหลงผิดเขาจะไปเอาสิ่งอีกอันหนึ่ง เราไม่แย้ง

เหมือนอย่างทุกวันนี้ เอาชัดเจนก็ ธรรมชาติของเรากับธรรมชาติของเขา ไม่แย้งกันหรอก เช่น ยกตัวอย่างเรามาเอาความจน แต่คุณไปเอาความรวย แล้วมันจะไปแย้งกันตรงไหน คุณจะเอาลาภ เราก็ไม่ได้ไปเอาลาภ ไม่ได้สะสมลาภ คุณจะเอายศ คุณก็ไปแบกเลยคุณ เราไม่เอา คุณจะเอาสรรเสริญ เราไม่เอา เราไม่หลงใหลสรรเสริญอะไร เราเอาความจริง แม้เขาจะติเตียนด้วยซ้ำ ไม่ใช่สรรเสริญด้วย เราก็ไม่มีปัญหา รับมาเป็นประโยชน์ เท่านั้น

คุณหญิงแพทยหญิงพรทิพย์ เขายังชัดเจนเลยเรื่องนี้ เขาไม่มีปัญหานะสรรเสริญ-ตำหนิ เขาก็ไม่มีปัญหาอะไร จะเห็นได้ว่าเป็นคนที่มีความรู้ก็ยืนยันได้ เขาก็ไม่มีปัญหา จะตำหนิอะไรเขาก็ไม่ติดใจ ไม่ถือสาอะไร มันเป็นเรื่องของสังคมไทย จะเห็นได้ว่าอะไร ผู้มีปัญญาจะรู้ว่าอะไรควรอะไรไม่ควร อะไรถูกอะไรไม่ถูก

__เรื่องของสมบัติ วัตถุของนอกกาย การที่เราจะแก้ไข ปรับ เปลี่ยน ปรับปรุง ก็ทำได้แต่ไม่ถาวร เพราะเป็นการแก้ที่ปลายเหตุ คงต้องทำกันไปชั่วนา ตาปี หรือข้ามภพ ข้ามชาติ ถ้าเราไม่ชัดเจนในต้นเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะอะไร? เพราะกิเลสตัวไหน?

มีเรื่องเล่ากันเมื่อน้ำท่วมปีที่แล้ว ย้ายไปอยู่อาคารบวร ตอนออกจากบ้านมีกระเป่าใบเดียว แต่ตอนกลับเข้าบ้าน มีกระเป่าเพิ่มขึ้น เพราะช่วงที่พักที่อาคารบวร จะมีของที่เขานำมาช่วยเหลือมากมายของฟรีทั้งนั้น ถ้าเราไม่ตัดตัว ขี้โลภ

อย่าปล่อยให้ รกเรอะ เกรอะกรัง ถ้าเป็นข้าวของเครื่องใช้ คงจะ
ไม่น่าดูน่าใช้สักเท่าไร แต่วัตถุ เอามาล้าง ชัดดู ก็สะอาดได้

ถ้าเรามองให้ละเอียดเข้าหาตัวเรา ในภายใน อันคือ นาม จิตใจ
ถ้าเราปล่อยให้ รกเรอะ เกรอะกรัง ไปด้วย กิเลส ตัณหา เราไม่ขยัน
ล้าง มัวแต่จมฝังอยู่ในรู ไม่รู้ กรรมกาละ อันใดควรทำ ไม่ควรทำ

เราจะปล่อยให้ชีวิตอันมีค่าของเรา เกรอะกรังไปด้วย กิเลส
ตัณหา วัตถุ สิ่งของล้างน้ำก็สะอาดได้ แต่จิตวิญญาณต้องล้างด้วย
อะไร? ในฐานะนักปฏิบัติธรรม

พ่อครูว่า... จิตวิญญาณใช้อะไรล้าง ใช้ปัญญา เดี่ยวจะได้
อธิบาย

_เมื่อวันพฤหัสบดีที่ 5 ท่านฟ้าไทเทศน์ว่า นักปฏิบัติธรรมเนีย
เป็นผู้ดีนะ เป็นผู้ดีชั้นสูงด้วย

คำว่า ผู้ดีที่เข้าใจ คงไม่ใช่มีเงินเยอะๆ มียศศักดิ์สูงๆ แต่ผู้ดีที่
เข้าใจ คือ ต้องเป็นผู้ที่มี กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม ที่บริสุทธิ์
สะอาด

จะเป็น ผู้ดี หรือ ชี้อ ก็อยู่ที่ กาย วจี มโน ของเราตัวเอง
ดีชั่วอยู่ที่ตัวทำ สูงต่ำอยู่ที่ทำตัว
ขอกราบค่ะ

พ่อครูว่า... อันนี้ก็พูดกันมา ดีชั่วอยู่ที่ตัวทำ เอ๊ะ..ท่านเพาะพุทธ
ชอบพูดหรือเปล่าอันนี้ ดีชั่วอยู่ที่ตัวทำ สูงต่ำอยู่ที่ทำตัว

ภาษาพาให้เข้าใจสภาวะ ก็ดี แต่อย่าไปหลงเพลินอยู่กับภาษา
นานเกินไป มากเกินไป ติดอยู่ในภาษาเกินไปมันช้า มันทำให้เราช้า
ได้ มันเป็นวิปัสสนูปกิเลส

จรณะ 15 วิชชา 8 โดยพิสดารลึกซึ้งบริบูรณ์

ที่นี้เราจะได้พูดกันถึงเรื่องจรรยา 15 วันนี้วันที่ 6 พ.ศ. 66 สะ
ด้วยนะ

จรรยา 15 วิชชา 8 เป็นสมบัติ เป็นพุทธคุณของศาสนาพุทธ
หนึ่งเดียว รวมไว้ที่นี่หมด ใช้ภาษาย่อยๆ เรียกว่า ศีล สมาธิ ปัญญา
ขยายเพิ่มขึ้นเป็น อริศีล อริจิต อริปัญญา แล้วผลคือ วิมุตติ วิมุตติ
ญาณทัสนะ ก็ยังเป็นตัวตรวจสอบวิมุตติอีกทีหนึ่งถึงสมบูรณ์แบบ

เพราะฉะนั้นตัวที่สรุปเป็นทฤษฎีหลักก็คือ ศีล สมาธิ ปัญญา
หรือ อริศีล อริจิต อริปัญญา ขยายออกไปเป็นจรรยา 15

อริศีลหรือศีล นั้นเป็นหนึ่งในแล้ว เป็นตัวหลักเลย อริจิต สมาธิก็
คือปฏิบัติจิต ให้เจริญด้วยจิตเรียกว่าอริจิต เมื่อจิตเจริญขึ้น เจริญขึ้น
แล้วก็สั่งสมๆ ตกผลึกลงไปก็เป็นความตั้งมั่น โดยมีปัญญาความรู้
แบบพุทธ ที่สัมมาทิฐิเป็นตัวช่วย เป็นตัวยาดำ ยาดำหมายความว่า
แทรกอยู่ตลอด กำกับอยู่ตลอด ไม่ขาดเรื่องความรู้ ภาตรู้ ที่รู้เต็มรูป
เป็นความรู้ในระดับ “ฉฬายตนะ” เป็นความรู้ทั้ง 6 ตัว ตลอดเวลา
ภายนอก 5 ภายใน 1 เป็นความรู้ทั้ง 6 ตัวนี้ทำงานร่วมกันอยู่ตลอด
เวลา สั่งเคราะห์สั่งขารกัน ให้เกิดผล ให้เกิดรู้ ให้เกิดผล ให้เกิดรู้ ๆ ๆ
ตลอดเวลา

เพราะฉะนั้น ศีลมีหลักที่ปฏิบัติไม่ผิดอยู่ 3 ตัว เรียกว่า อ
ปัณณกปฏิบัติ 3 คำว่า อปัณณกปฏิบัติ ข้อปฏิบัติ ปฏิบัติ ข้อ
ปฏิบัติที่ไม่ผิดของศาสนาพุทธต้องมี 3 ตัวนี้ ในการปฏิบัติตลอดทุก
อย่าง คุณขาดไม่ได้เลย

อปัณณกปฏิบัติ 3

**คือข้อปฏิบัติไม่ผิดทางพุทธศาสนา เป็นไปเพื่อความสิ้นอาสวะ
(กิเลสหมักหมม ในสันดาน)**

๑. อินทริยสังวร (สำรวมอินทริย์ 6 เป็ดรับรู้ทั้ง 6 ทวาร ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ)

๒. โภชนมัตตัญญูตา (รู้ประมาณในเครื่องอาศัย ทั้งอาหาร กาย, อาหารอารมณ์, อาหารวิญญาณ)

๓. ชาคริยานุโยค (การหมั่นทำความตื่นรู้อยู่เสมอ การหมั่นตื่น ออกจากกิเลสโลภี)

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๐ “อปัณณกสูตร” ข้อ ๔๕๕)

ศีลคือตัวกำหนด แล้วก็มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปตามศีล ศีลข้อ 1 ศีลข้อ 2 หรือศีลแยกย่อยไปอีก ละเอียดย่อยไปอีก ก็เป็นตัวกำหนดเรื่อง เสร็จแล้ว**ทุกศีลก็ต้องปฏิบัติมีอุปถัมภ์ปฏิบัติ 3** ซึ่งต้องเป็นการ ปฏิบัติในการตื่นรู้ มีทวาร 6 สังวรสำรวมอินทริย์ 6 ไม่ใช่สังวรสำรวม อินทริย์ 1 อยู่ในจิตหลับตา

แหม..อาตมาไม่รู้จะพูดอย่างไร ทางด้วยหอกร้อยเล่ม เข้า ทาง ด้วยหอกร้อยเล่ม กลางวัน ทางด้วยหอกร้อยเล่ม เย็น พวกนี้ หลับตานี้ก็ แค่อะไรมาสัมผัสผิวไม่รู้สีกว่าทางเข้าไปนิดหนึ่งก็ไม่มี เจ็บก็ไม่เจ็บ ทั้งหนังหนา ทั้งไม่มีความรู้สึกเจ็บ ไม่เจ็บ หนังหนา ทางก็ไม่เข้า ความรู้สึกก็ไม่มี เฮ้อ!

เข้าใจธรรมะพระพุทธเจ้าไหม อาตมา โอ้โฮ! คำสอน พระพุทธเจ้าที่ยกเปรียบเทียบ อยู่ในข้อที่ 4 ของอาหารสูตร อาหาร 4 อาหารข้อที่ 4 จิตวิญญาณกับรูปนาม กับจิตวิญญาณ เขาไม่แยก รูป แยกนามไม่ออก จิตวิญญาณของเขาจึงเป็นหนังหนาเหนียว ทั้งหมดไม่มีความรู้สึกเหมือนก้อนดินก้อนหินเหมือนวัตถุ แต่เขาไม่ใช่วัตถุ เขาเป็นสัตว์ เขาเป็นคน แต่ทำตัวเป็นก้อนอิฐก้อนหิน ทาง ไม่เข้าแล้วก็รู้สึกอะไรสักอย่าง มันก็ดัดดาน จม

ก็ขอบอกพวกหลับตา เลิกได้ มันไม่มี อปัณณกปฏิบัติ 3 มันไปหลับตาซะแล้ว ไม่มีกาย ไม่มีภายนอก 5 มันมีแต่ใจ มันมีแต่จิต อยู่ในภพ มันโมหะ พุด ไม่ใช่ร้อยเที่ยวหรือก พันเที่ยว หมิ่นเที่ยว แสนเที่ยว ลั่นเที่ยว 'ไม่รู้จะให้พุดไปถึงไหน ตั้งใจฟังดีๆ อาตมานะสงสาร

คือท่านก็ต้องการนิพพานกันทั้งนั้น แต่ท่านไปงมงายอยู่กับมิจฉาทิฎฐิอยู่อย่างนั้นตลอดกาลนาน ไม่เปลี่ยนจิต ไม่มีปรโตโฆชะ แล้วก็ยังมาหลงผิดไปตามผู้ที่ผิด มาหาว่าอาตมาเป็นผู้ผิด เป็นผู้มิจฉาทิฎฐิ ทั้งๆ ที่ท่านเป็น ไปคบกับผู้ที่มิจฉาทิฎฐิ มาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ มันก็ยืนยันแล้ว

ถ้าท่านเองท่านบรรลุธรรมอย่างที่อาตมาบรรลุและยืนยัน ประกาศตัวเองนี่นะ ท่านจะเป็นอย่างอาตมา ท่านจะเป็นคนมี อาสโภ เป็นคนไม่มีมังกุ ไม่มีอุทถัจจะ อันนี้ก็เป็นสัจจะอันลึกซึ้ง อาตมาไม่มีความละอาย เพราะอาตมาไม่มีความละอายแล้ว คนที่ยังมีความผิดอยู่ มีความที่ยังจะต้องแก้ไขอยู่ ยังไปหลงยึดสิ่งที่ผิดอยู่ นั้นแหละควรจะละอายและควรจะรู้สึกตัวสักที

เพราะฉะนั้น คนที่รู้สึกตัวว่า “โธ่! เรายึดผิดนะนี่” จะเกิดหิริโอตตัปปะอย่างแรงกล้าเลย แล้วจะละอายซ้ำ ไม่ต้องละอายอาตมา จะละอายซ้ำเลยว่า “โธ่โ..มาด่าอาตมาเอาไว้ นี่มาเปิดเผยตัวเองได้อย่างไร” อาตมาไม่ติดใจหรือก อาตมาจะอนุโมทนาสาธุ จะยินดีด้วยอย่างยิ่งเลยที่คุณรู้สึกตัว คุณจะทำร้าย คุณจะเลวร้าย คุณจะแรงร้ายกับอาตมาอย่างไร อาตมาก็ไม่ติดใจหรือก อาตมาโอโหสิบริบูรณ์แบบ อาตมาไม่เคยไปถือสาติดใจที่ใครว่าอะไรๆ จริงๆ เลย อาตมาขอยืนยัน ยืนยันได้เลย ไม่เคย

เคยพูดแล้ว เคยอธิบายเรื่องพวกนี้ ท่านสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ หรือมหาประยุทธิ์เล่นงานอาตมา ออกหนังสือเล่มแรก อาตมา จดหมายขอบคุณท่านไป ยืนยันเลย ท่านจะทิ้งไปหรือว่าท่านลืม แล้วก็ได้ แต่อาตมาขอยืนยันว่าอาตมาขอบคุณท่านไปจริงๆ

แม้แต่เล่ม 2 เล่ม 3 ท่านเขียนมาอีก อาตมาไม่ได้เขียนขอบคุณ ท่านไปก็ตาม อาตมาก็ยังญาติดีกับท่านทุกกอย่าง ไปว่าความกันที่ ตำหนักเพชร ที่ในวัดมหาธาตุ อาตมาเจอหน้าไหว้ท่าน ท่านไม่ ยกมือไหว้รับ อาตมายังจำได้ จะเข้าใจอย่างไรก็แล้วแต่ แต่กิริยาแค่นี้ สำเนียงส่อภาษากิริยาส่อสกุล ก็แค่นี้

อาตมาไหว้ท่านอย่างไร อาตมาก็ถือว่าอาตมาเป็นผู้น้อย ท่าน ถือเป็นผู้ใหญ่ ก็การรับไหว้มันก็เป็นการตอบรับกัน ดูเป็นการให้ เกียรติกันใช้ไหม แต่ท่านไม่ ก็แสดงว่าท่านไม่ให้เกียรติอาตมา

_สู่แดนธรรม... ท่านคงถือว่า ท่านไม่รับไหว้ฆราวาสครับ

พ่อครูว่า... ก็อาจจะเป็นอย่างนั้นได้ ก็เอาเถอะ ผ่านไป เดียวพูดถึงทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นสัจจะ ผ่านเรื่องนั้นไม่ต้องพูด มาพูดถึงเรื่องธรรมะ

เพราะฉะนั้น อปัณณกปฏิบัติ 3 ขอย้ำชัดๆ เลย ถ้าคุณไม่มี 3 ข้อนี้ถูกต้องและสมบูรณ์แบบด้วย กีบกรพรวง บกๆ พร่องๆ ว้างั้นเถอะ สำรวมอินทรีย์ โภชนะมัดตัญญุตตา ชาคริยานุโยคะ ตื่นก็ไม่เต็ม ชาคริยา ไม่เต็มร้อย แล้วก็ไม่มีภายนอกด้วย ตื่น..ก็มีแต่ภายใน ตื่นอยู่ใน ภพ คุณจะเต็มร้อยอย่างไร คุณก็ขาดข้างนอก ตา หู จมูก ลิ้น กาย คุณไม่ได้ตื่นรู้อะไรกับเขาเลย คุณก็ไม่เต็มแล้ว ปฏิบัติธรรมไม่ สมบูรณ์แบบ ไม่บรรลु..ขอยืนยันไม่บรรลุ

ฉะนั้นจะต้องมามี ตา หู จมูก ลิ้น กาย ด้วยแล้วก็มีใจรวมกัน เป็นอายตนะ สังเคราะห์สังขารกันขึ้น คุณจึงจะได้รู้

เพราะฉะนั้น ตัวกำหนดทางภายนอกคือส้ารวมอินทรีย์ 6 กำหนดภายนอกส้ารวมอินทรีย์ 6 ชาครียาตีนจึงเป็นตัวภายใน เป็น ตัวตีน เป็นตัวเต็มของสติเต็มภายใน สติเป็นอธิปไตย เป็นอำนาจ ใหญ่ เป็นพลังงานอันเต็มรอบ

เพราะฉะนั้น สติต้องมีทั้งภายนอก ที่มีกายเต็มร้อย ก็เคยขยาย ความแล้ว วชิกรรมก็เต็มร้อย ตื่นเต็ม ทั้งกายกรรมเต็มร้อย วชิกรรม เต็มร้อย จิตเต็มร้อย ร่วมกัน นี่ถือว่า ชาครียา ตื่น

มันไม่ตื่นเต็ม ต้องเพียร อนุโยคะ ต้องพากเพียรให้มันตื่นเต็ม ต้องเข้าใจความหมายให้ชัดอย่างนี้ และต้องทำอย่างนี้ ไม่ใช่ไป พากเพียรหลับตา

แม้มืดตาคุณไม่ตื่นเต็มร้อยก็ได้ ไข่มุข แม้มืดตาคุณก็ไม่ กำหนดเต็มร้อย คุณก็ไม่มีสติเต็มร้อย ไม่รับรู้เต็มร้อย คุณก็ไม่สามารถจะรู้อะไรทุกอย่างเต็มร้อยพร้อมกัน ไข่มุข เพราะฉะนั้นจะ กำหนดอะไร คุณก็กำหนดให้เต็มร้อยก็แล้วกัน แล้วคุณจะเก่งขึ้น เรื่อยๆ มี วสี มีความชำนาญ มีอนุปคัมมะ สูงขึ้นไปเรื่อยๆ สามารถ ที่จะรู้ 2 3 4 5 สังเคราะห์สังขารกันเร็วขึ้นๆ นี่เป็นประสิทธิภาพของ จิตวิญญาน เป็นประสิทธิภาพที่จะเจริญ

สรุปเข้าเป้าก่อน ข้อสติ ชาครียาอนุโยคะ หรือความตื่นรู้ ต้องตื่น ให้เต็ม กำหนดรู้ให้ครบๆ ส้ารวมสังวรอินทรีย์ให้ครบ 6 ด้วย ดีเข้า เป้าอีก การกินการใช้เรียกว่าโภชนะ ที่คุณปฏิบัติกิน ปฏิบัติงาน ปฏิบัติใช้หรือทำงาน คุณใช้อะไร คุณทำงานกับอะไร ทำงานกับ อะไรมันเยอะ

เอาเรื่องกินเลย ตัวเดียว เห็นไหม กินนี่ มันดีเข้าเป้าเรื่องเดียว ทำงานกับอะไรต่ออะไรต่างๆ มันก็เหตุปัจจัยต่างกันเยอะ อธิบายเป็น

จุดเดียวไม่ได้ คือคุณต้องอ่าน รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส(โผฏฐัพพะ) ภายนอกภายในให้ชัดๆ ต้องอ่าน

เพราะฉะนั้น ดีเข้าเป้าถึงการกินอาหารนี้แหละ คือคำข้าว ท่านอธิบายขยายความถึง กวฬิงการาหารด้วย คำข้าวด้วย ตัวนี้แหละ ถ้าคุณกำหนดรู้ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส(โผฏฐัพพะ) และใจ ที่มันปรุงแต่ง เกิดเวทนา ไม่ขาดกายนะ สัมผัสภายนอกด้วย มีภายในด้วย แล้วเกิดเวทนาความรู้สึก

เวทนา ความรู้สึก ก็แจกให้ฟังแล้ว แจกละเอียดไปจนกระทั่งถึงเวทนา 108 แต่สรุปเวทนาเข้ามาก็มี 2 คือ เวทนาแท้ กับ เวทนาเก๊ ไม่เรียกเทียมแล้ว อาตมาเรียกเก๊ เลย

ความรู้สึกที่เป็นเวทนาแท้คืออะไร ก็คือสิ่งที่เราสัมผัสแล้วความจริงมันเป็นอะไร สัมผัสรูป ก็รูปเป็นอย่างนี้แหละ คุณไม่ตาเบี้ยวตาบิดตาแซแหมอะไร คุณก็จะตรงกันหมด รูปก็เหมือนกันหมด เสียงก็เหมือนกันหมด จะเรียกภาษาต่างกันก็เป็นเรื่องของภาษา แต่สภาวะเดียวกัน รูปเดียวกัน เสียงเดียวกัน กลิ่นเดียวกัน รสเดียวกัน รสที่ลิ้นสัมผัสเย็นร้อน อ่อนแข็งก็อันเดียวกัน ถ้ามันเป็นสิ่งเดียวกันกระทบสิ่งเดียวกัน

เพราะฉะนั้น ของแท้เวทนาแท้ก็เป็นอย่างหนึ่ง แต่เวทนาที่ **คุณชอบหรือไม่ชอบ อ้าว..มีอีกตัว ตัวเก๊ ตัวเข้ามาแข่งแล้ว นั่นแหละ นั่นแหละ อาการนั้นแหละ แยกให้ออก อ่านให้ออก เชียว ปฏิบัติตัวนี้ อย่าให้มันเกิด มันเป็นผีหลอก**

เพราะฉะนั้นใครไปหลงไฉตัวเก๊ ไฉตัวแท้คุณก็ต้องสัมผัสอยู่นั่นแหละ แต่คุณก็ยังสำคัญมันหมายอยู่กับไฉตัวเก๊ แล้วก็รื่นรมย์สมุราอยู่กับตัวเก๊นี้แหละ ขึ้นตาฟ้าเบิกบานอยู่ที่นี่ ไฉตัวเก๊นี้ คุณก็จมอยู่ตรงนั้นแหละ คุณก็ขึ้นรักมันอยู่ตรงนั้นแหละ ผูกพันติดยึดอยู่ตรงนั้น

อันนี้แหละเป็นผีหลอกตัวชัดๆ อย่าไปหลงมันเป็นอันขาด
มีปัญญาให้รู้ว่า คุณอย่าไปหลงมารหลอก คุณอย่าไปหลงผีหลอก
คุณอย่าไปหลงความเก้ นี่คือขยายความให้คุณเข้าใจให้เกิดปัญญา

ถ้าคุณเห็นจริงอันนี้แล้ว คุณก็อ่านสภาวะเวทนาของคุณ แยก
ออกและคุณก็รู้ พลังของปัญญา พลังของความชัดเจนของคุณมาก
พอ 'ไอนี้ก็ต้องหายไป เมื่อปัญญาเกิด 'ไอมารเจอก็จะบอกว่า เฮ้ย!
ปัญญารู้จักตัวเราแล้ว หรือตลาคตเห็นหน้าเราแล้ว มารวิ่งหนีหุบ
นี่ก็อธิบายไม่รู้ตั้งเท่าไร ขยายความภาษานี้ ช้ำๆ ซากๆ ไข่ใหม่

นี่คือสัจจะที่มันไม่ใช่เป็นเรื่องแรงเรื่องร้ายอะไรเลย มันเป็น
สัจจะ ที่มันจริง เอาความจริงมาล้างความจริง ขอภัย! เอาความจริง
มาล้างความเก้ ไม่ใช่เอาความจริงมาล้างความจริง เอาความจริงมา
ล้างความเก้ มันจะเกิดความจริงอันเดียว สุดท้ายมันก็จะมีความ
จริง ความเก้มันจะไม่รอหน้า ความเก้มันถูกความจริง ถูกปัญญา ถูก
สิ่งที่เป็นตัวรู้ที่สมบูรณ์แบบ ล้มและล้างไป

เพราะฉะนั้นเมื่อคุณปฏิบัติธรรม อปัณณกปฏิบัติ 3 บทบาท
กระบวนการ 7 สัทธรรม 7 จะเกิด สัทธรรม 7

จรรยา ๑๕

คือข้อประพฤติปฏิบัติ ๑๕ ประการ

เพื่อบรรลุธรรม อันปลอดโปร่งจากกิเลส

เพื่อบรรลุวิชา ๓, วิชา ๘ หรือ เพื่อบรรลุนิพพาน

ดังนี้

๑. สังวรศีล (ถึงพร้อมด้วยศีล)

อปฺปนณกปฺปทา ๓

๒. สํารวมอินทริย

๓. โภชนมัตตัญญูตา

๔. ขาคริยานุโยคะ

สัทธรรม ๗

๕. ศรัทธา (ความเชื่อมั่นอย่างสัมมาทิฏฐิ)

๖. หิริ (ละอายต่อบาป ละอายต่อการทำทุจริตกายวาจาใจ)

๗. โอตตปฺปะ (สะดุ้งกลัวบาป กลัวต่อการ
ทำทุจริตกายวาจาใจ)

๘. พหุสฺสูต (พึงธรรมรู้ธรรมมาก แหวงตลอดในพหุสฺสูต)

๙. วิริยารัมภะ (ปรารถนาความเพียร ไม่หยุดยั้ง อารัทธวิริโย)

๑๐. สติ (สติอันเป็นอาริยะ ระลึกรู้ตัวไม่เพเลอใจ มีสติเป็น
อธิปไตยให้แก่ตนเอง)

๑๑. ปัญญา (รู้แจ้งขำแรกกิเลสได้ มีปัญญาเป็นอุตระ จิตเหนือ
อำนาจโลกีย์)

ฌาน ๔ (รูปฌาน)

๑๒. ปฐมฌาน (ฌานที่ ๑)

๑๓.. ทุตติยฌาน (ฌานที่ ๒)

๑๔. ตุตติยฌาน (ฌานที่ ๓)

๑๕. จตุตถฌาน (ฌานที่ ๔)

(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ “เสขปฏฺิปปทาสูตร” ข้อ ๒๗-๓๒)

สัทธิธรรม 7 นี้เอาตมาแบ่งออกเป็น

ศรัทธา หิริ โอตตปปะะ พหุสุต 4 ตัวนี้จะเป็นหมู่ 1

วิริยะ สติ ปัญญา อีกหมู่หนึ่ง

จริงๆ แล้วตัวที่จะเกิดปฏิกิริยาซัดๆ ก็คือ มีศรัทธากับ
หิริโอตตปปะะ พหุสุตนั้นจะเป็นผล ผลของศรัทธา หิริ โอตตปปะ
นั่นเอง

ศรัทธาก็จะเป็นผลเหมือนกัน เป็นผลของเกิดความละอาย
จิตของคุณจะเกิดความละอายว่า “โอโห! เราผิด” คนที่ปฏิบัติธรรม
ยังไม่สมบูรณ์ ไม่บรรลุนิพพาน ไม่บริบูรณ์ มันก็ต้องมีตัวผิดใช่ไหม?

เพราะฉะนั้นคนที่สำนึกละเอียดลออ แม้นิดหน่อยที่เรา
เป็นความผิด ก็จะละอายมาก ถ้าคนที่หน้าด้าน ผิดมากๆ คุณก็ยังไม่
สำนึก คุณก็ไม่ละอาย ฟังเข้าใจง่ายไหม

เพราะฉะนั้นคนที่ ขอรภัยพูดภาษาไทยซัดๆ ว่า หน้าไม่ด้าน
ไม่หน้าด้านไม่หน้าทน ผิดนิดหนึ่งก็จะละอายมาก แรง “ตีพพัง”

เพราะฉะนั้น ยิ่งเป็นตัว โอตตปปะะ คือมันเป็นคุณสมบัติ เป็นดีกรี
ของความละอาย มาก แรง สูงกว่าหิริ โอตตปปะะคือกลัว ถ้าแปลหิริ
ว่าเกรง โอตตปปะะแปลว่ากลัว กลัว ไม่เอาแล้วอันนี้ ถ้าหิริก็แค่เกรง
นี่ก็ใช้ภาษาแทนสภาวะ สภาวะจริงก็คือ สำนึกจริงๆ ว่า “โอโห!
ทำไมเราไปทำชั่วได้แบบนี้” “ทำไมเราไม่สำนึก” “ทำไมเราไม่
เข้าใจไม่เห็นความจริงว่า อะไรควร ควรเป็นอะไร” พอคุณละอาย
คุณสำนึก คุณไม่เอาแล้ว คุณก็จะเกิดศรัทธาเต็มที่ใช้ไหม นี่แหละ
หิริกับโอตตปปะะทำให้เกิดความเชื่อ เชื่อความจริง เชื่อมีปัญญา เชื่อ
มีความเข้าใจ เชื่อเห็นจริงเห็นจัง เพราะน้ำหนักของความศรัทธาตัว
นี้ จึงเกิดผลจากปัญญา ตัวรู้ ตัวเข้าใจ ตัวแทนความจริง เข้ามาสมท
บปัญญานี้เป็น อุภโตภาค เป็นสภาวะ 2

คุณประสบผลสำเร็จ จะเกิดจิตที่มันมีหิริจากสิ่งที่เราผิดโดยชัดเจนเลย “โอ้โฮ! ละอายมาก” อาตมาเคยยกตัวอย่างจริงๆ อย่างผู้ที่เขาเข้าใจอาตมาผิด แล้วเขาเกิดญาณปัญญาจริงๆ ว่า “ตาย! ๆ ๆ ไปลบหลู่อาตมา” เขาจะละอายมาก อาตมาก็เคยพูดเรื่องนี้ ไม่ต้องอาย อาตมาหรอก อาตมาไม่ถือสาไม่ติดใจคุณเลย คนเรามันโง่มาก่อนฉลาด ก็เคยพูด เพราะฉะนั้นตอนนี้คุณฉลาดได้แล้วอนุโมทนา ไม่ได้ติดใจว่าคุณโง่และคุณก็เคยจัดการอาตมาอย่างแรงร้าย อาตมาไม่ติดใจ อาตมาไม่ถือสา อาตมาไม่คิดว่าคุณมาทำร้ายอาตมา อาตมาเข้าใจเห็นใจสงสารด้วย อาตมาก็บอกความจริง ก็ขอพูดความจริงอันนี้

เพราะฉะนั้น อย่ามาอายอาตมา แม้คุณรู้ตัวแล้ว คุณไม่ต้องบอกอาตมาก็ได้ คุณแก้กลับก็แล้วกัน คุณเลิกที่ยึดถือผิดๆ แล้วก็ปฏิบัติให้มันถูกก็แล้วกัน โดยไม่ต้องบอกอาตมาเลย อาตมาก็ไม่มีปัญหาหรอก แล้วคุณก็เอาความถูกนั้นไปเผยแพร่ต่อก็แล้วกัน แล้วรับสารภาพกับใครก็ได้ ไม่จำเป็นต้องสารภาพกับอาตมา คุณจะไม่สารภาพก็เรื่องของคุณ ไม่ปลงอาบัติก็แล้วไป คุณผิดแล้วคุณไม่ปลงอาบัติก็เรื่องของคุณ แต่ถ้าคุณจะปลงอาบัติ บอกไปเลยว่าเคยเข้าใจท่านโพธิรักษ์ผิดนะ คุณก็สบายเลย คุณได้ปลงอาบัติ คนปลงอาบัตินี้สบายทุกคนนะ ถ้ารู้ว่าตัวเองผิดแล้วปลงอาบัตินี้ สบายทุกคน

เพราะฉะนั้น ศรัทธาเกิดพร้อมมีปัญญาเข้ามา สำนักหิริโอดตัปปะ เห็นไหมว่า พลังงานของหิริ พลังงานของโอดตัปปะ ท่านเรียกว่าเป็นเทวธรรม หิริ โอดตัปปะคือเทวธรรม เป็นธรรมะชั้นสูง เป็นธรรมเจริญ ใครมีเกิดเมื่อใดก็เจริญเมื่อนั้น เป็นธรรมะคุ้มครองโลกเลย เป็นเรื่องใหญ่

เพราะฉะนั้นศรัทธาเจริญ เพราะคุณมีหิริและคุณมีโอตตัมปะ คุณก็แก้กลับ คุณก็เจริญ มีศรัทธาในสิ่งที่ถูกต้อง ศรัทธาเต็มปัญญา เลยกก็ได้ เต็ม ความรู้เต็ม แล้วก็ปฏิบัติให้ได้ เต็มความรู้นั้นซะก็เป็น พหุสุต

พหุสุตไม่ใช่เป็นผู้คงแก่เรียนเท่านั้น แต่เป็นผู้ที่มีความจริงมาก พหุสุต รู้มาก สุตะแปลว่ารู้ พหุแปลว่ามาก แล้วไม่ใช่รู้แบบ learned man เป็นพวกปทปรมะ เป็นผู้ที่มีรู้มาก เรียนรู้ทรงจำมาก ขอภัยจิตมันไปนึกถึงท่านประยุทท์ เปิดใจให้ฟัง สงสารท่าน ท่านเรียนรู่มาก ท่านเป็นผู้คงแก่เรียน รู้มาก แต่ท่านไม่เข้าสู่อการปฏิบัติ แล้วให้ชัดเจน เลิกจะไปทีละเปลาะแล้วก็จะบรรลุลธรรม ก็ท่านมีความรู้มากเกินกว่าที่จะบรรลุได้แล้ว แต่ท่านไม่เข้าเป้า แล้วมันมีมิจฉาทิฏฐิไปค่างไว้ ไปกันไว้ จะตามโพธิรักษ์ก็จะเสียศักดิ์ศรี เสียอัตตา เสียทิฏฐิมานะ-อติมานะ อาตมาก็ไม่รู้จะพูดอย่างไร ก็เอ้าวาไป ขอภัยนะ แหมวันนี้ว่าท่านหลายคำ ว่าท่านหลายอย่าง

สรุปแล้วคุณก็เกิดพหุสุต คุณยิ่งเห็นว่าคุณเจริญแท้ เป็นผู้รู้ที่จริง พหุสุต (ลำดับถัดไป) วิริยะ สติ ปัญญา อีก 3 ตัวของสัทธรรม มันก็ยังมีพลังไขใหม่ เพียรยิ่งขึ้น สติก็เต็มที่ยิ่งขึ้น วิริยะ สติ ปัญญาก็เป็นตัวสมบูรณ์แบบของฌาน ฌาน-ปัญญาคืออันเดียวกัน ก็เป็นวิชา ที่เป็นแจกออกไปเป็นฌาน 1, 2, 3, 4 ของจรณะ 15 อาตมาสรุปนะ ฌาน 1 2 3 4 ไม่ขยายความแล้วว่ามันต้องเริ่มต้นวิตกวิจารณ์ก็คือ 2 สภาวะของการประพฤติ วิตกวิจารณ์

ผู้รู้ท่านแยก ท่านเคยเปรียบว่า วิตกวิจารณ์ คือไตร่และตรอง ก็คือการรู้สภาวะอันหนึ่งกับอ่านพฤติกรรมอีกอันหนึ่ง มันเป็น static กับ Dynamic 2 ตัว เป็นทเวะ เป็น 2 สภาพ แล้วคุณก็เรียนรู้จาก 2

สภาพนี้ทั้งหมด แยกให้เป็น 1 เทว ฌมา ทวเณ เวทนาย เอกส
โมสรณา ภวนติ ฯ

*ธรรมทั้งสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วน 2
(เทว ฌมา ทวเณ เวทนาย เอกสโมสรณา ภวนติ ฯ) เล่ม 10 ข้อ
60*

ทวเณ คือ สภาพ 2 ก็แยก 2 ถ้าเป็นเวทนาจึงแยกเวทนา 2 ถ้า
เป็นกายก็แยกเป็นกาย 2 ถ้าเป็นจิตก็แยก 2 อันหนึ่งเป็นกิเลส อีกอัน
หนึ่งเป็นจิต ก็แยก 2 อย่างนี้เป็นต้น

เพราะฉะนั้นเรียนรู้จากสภาวะ 2 นี้ยิ่งใหญ่ที่สุด ผู้ทำ “เทว
ฌมา ทวเณ เวทนาย” ธรรมทั้ง 2 เหล่านี้ ให้เป็น เอกสโมสรณา
สำเร็จรวมลงเป็นหนึ่ง อันเดียวกันกับเวทนา โดยทำลายตัวผิดตัวที่
มันหลอก สัจจะเป็นหนึ่งเดียวได้ คุณก็จบ แล้วคุณก็สำเร็จผล

เพราะฉะนั้นในสังฆธรรม 7 เป็นกระบวนการ วิริยะ สติ ปัญญา
เป็นตัวหนุนเนื่องที่จะให้เกิดศรัทธา หิริ โอตตปปะ และเป็นผล
พหุสุต ๆ ๆ เป็นผู้รู้ยิ่งขึ้น ๆ จึงไม่ใช่พหุสุตคือ learned man หรือ
พหุสุตคือพวกรู้มากเป็นพวก ปทปรมะ อะไรพวกนี้ ไม่ใช่แค่นั้น อันนี้
เป็นสัจจะตัวจริง เป็นพหุสุตตัวจริง เป็นผู้รู้ยิ่งจริง ๆ

บางทีท่านก็แยก ว่า พาหุสัจจะ ท่านประยุทธ์ก็เคยแย้งอาตมา
ว่าอาตมาแปลพาหุสัจจะว่าไปเหมือนกับพหุสุต มันผิด ซึ่งพยัญชนะ
มันก็ขยายไปได้บ้าง มันเป็น Synonym แต่ไปติดใจอยู่ที่พยัญชนะ
ไปมุ่งแต่พยัญชนะ มันไม่เข้าหาสภาวะ มันก็เลยไม่ได้บรรลุสักที อัน
นี้อาตมาก็ไม่รู้จะว่ายังไง

สรุปแล้ว กระบวนการของสังฆธรรม 7 อาตมาขยายละเอียดแล้ว
นะวันนี้ เพราะฉะนั้นผลมันเกิดก็เกิดฉาน 1 ฉาน 2 ฉาน 3 ฉาน 4

ลักษณะของฉาน 1, 2, 3, 4 นี้ ตัวงาน ตัวปฏิบัติแท้ๆ ตัวพฤติกรรมของความเป็นฉานก็คือตัวฉาน 1 ที่เรียก 2 ตัวคือวิตก วิจารณ์ ที่แยกให้ฟังแล้วเมื่อกี้ ไตร่หรือตรอง หรือตัวหนึ่งวิตก ตัวหนึ่งวิจารณ์ มันเป็นสภาพ Static กับ Dynamic ทำงานเป็นทวน 2 สภาพเสมอๆ

พอทำได้ผลมันก็มีตัวอุปกิเลสคือปิติเกิด เป็นฉานที่ 2 มันจะมีจนกระทั่งคุณจะรู้มันว่า มันมีปิติ ถ้าใหม่ๆ มันเกิดสูงเกิดแรง มันเป็นอุปกิเลส เพราะคุณทำได้มากขึ้นๆ ตัวปิติน้อยลงๆ หรือคุณรู้แล้วมีปฏิภาณปัญญาแล้วว่า มันดีแล้วมันถูกแล้วเรามีปิติ มีเปมะ ปามุขชะ หรืออะไรพวกนี้ขึ้นมา มันก็เป็นบ้างบ้าง มันก็ไม่มีปัญหาอะไร แต่มันก็เป็นอุปกิเลส เป็นตัวที่ยังฟูใจอยู่บ้าง ก็เบาลง เบาลงมันก็สงบเป็นสุข ว่าง สุขสงบ วุปลโมสุข เป็นฉานที่ 3 แม้คุณไปติดยึดสุข หรือติดยึดอะไรอยู่ คุณก็ยังเป็นตัวตน เป็นความยึด คุณรู้แล้วว่าสงบแล้ว ก็สงบ สงบเพราะกิเลสลด ไม่ใช่สงบเพราะกิเลสมันบำเรอใจ ได้สมใจในกิเลสแล้วก็เป็นสุข อย่างนั้นมันเป็นโลกีย์ แต่นี่สงบเพราะกิเลสลด คุณก็รู้สงบ 2 อย่าง

เมื่อคุณเข้าใจฉาน 1 ฉาน 2 ฉาน 3 ฉาน 4 อธิบายแค่นี้มันก็ไม่บริบูรณ์หรอก มันเป็นอินทรีย์โดยมาก ฉานวิสัย เมื่อคุณสามารถสรุปแล้ว ทำฉาน 1 ฉาน 2 ฉาน 3 ฉาน 4 ได้สมบูรณ์แบบ แม้ที่สุดมีบุญ เป็นตัวคู่ของตัวพลังงาน ฉานตัวที่ 4 อย่างที่เคยอธิบายไว้เสมอ คุณก็จบ เมื่อเพชรฆาตตัวบุญตัดกิเลสเป็น 0 จบกิจ

จบกิจแล้ว ครบฉาน 4 เต็มสภาพบุญแล้ว จบแล้วนี้ ถอนอาสวะสิ้นแล้ว เพราะฉะนั้นวิชา 8 ก็เต็มบริบูรณ์ วันนี้ยังไม่ได้ขยายความเท่านั้นเอง

อ้าว ขยายความแถม อาตมาต่อเวลา ก็ขยายความวิชา 8 บ้าง

1.วิปัสสนาญาณ 2.มโนมยิทธิญาณ 3.อิทธิวิธญาณ 4.โสต
ทิพย์ญาณ 5.เจโตปริยญาณ 6.ปุปเพนิวาसानุสสติญาณ 7.
จตุปปาตญาณ 8. อาสวัคขญาณ

วิชา ๘

วิชา คือความรู้อย่างแจ้งในกิเลส คือปัญญาแท้

วิชาเป็นเรื่องของอธิปัญญาสิกขา ปัญญาวิมุตติ
ได้แก่

๑. วิปัสสนาญาณ

(รู้อย่างแจ้งกิเลสด้วยปัญญาพิจารณา

ตาทิพย์รู้อย่างแจ้งเห็นจริง รู้ความจริงในเหตุที่มีความจริงเกิด เห็น
กับตา รู้-เห็นกิเลสตายจริง อกุศลดับจริง)

๒. มโนมยิทธิญาณ

(รู้อย่างแจ้งกิเลสด้วยฤทธิ์ทางใจ

ญาณรู้การมีฤทธิ์ทางจิต ที่จิตสามารถเนรมิต “ความเกิด” อัน
ละเอียดด้อย่างใหม่ขึ้นมาได้ รู้ทั้งใหม่และเก่า)

๓. อิทธิวิธญาณ

(รู้อย่างแจ้งกิเลสด้วยวิธีอันเก่งวิเศษ

ญาณรู้อำนาจในการขจัดทำลายกิเลส ได้หลากหลายวิธี)

๔. ทิพพโสตญาณ

(รู้อย่างแจ้งด้วยหูทิพย์แยกแยะกิเลสได้

ญาณรู้เสียงที่สอง โสตทิพย์ สามารถแยกแยะการได้ยินถึงสิ่งที่
ละเอียดลึกซึ้ง เช่น แยกกิเลสที่ปะปนมากับคำรำลือ กับเสียงที่เกิน
กว่าคนธรรมดาเขาจะรู้ได้)

๕. เจโตปริยญาณ

(รู้แจ้งด้วยจิตกำหนดรู้กิเลสอื่นๆได้

กำหนดรู้ความแตกต่างในจิตชั้นอื่นๆของตนได้รอบถ้วน)

๖. ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ

(รู้แจ้งด้วยการระลึกชาติต่างๆของกิเลสได้

การย้อนระลึกถึงการเกิดเก่าก่อน มารู้อริยวัจจะจนหยั่งจาก
อวิชชา)

๗. จตุปปาตญาณ

(รู้แจ้งด้วยการรู้เกิดรู้ดับของกิเลสต่างๆได้

รู้เห็นการเกิด-การดับของกิเลส แล้วเกิดเป็นสัตว์เทวดา หรือ
อาริยะสัตว์)

๘. อาสวักขยญาณ

(รู้แจ้งด้วยการรู้ว่ากิเลสสิ้นแล้ว ญาณที่รู้การหมดสิ้นอาสวะของ
ตน)

(พระไตรปิฎกเล่ม ๙ “สามัญญผลสูตร” ข้อ ๑๒๗-๑๓๘)

ข้อ 6 7 8 ถือว่าเป็นเตวิชโช เป็นวิชา 3 ใช้ตรวจสอบ บอกไป
แล้วนะ เตวิชโชเป็นการทบทวนใช้ตรวจสอบ (วิชา 3 : ปุพเพนิวาสานุส
สติญาณ, จตุปปาตญาณ, อาสวักขยญาณ)

มาอธิบาย 5 วิชา

“วิปัสสนาญาณ” เป็นตัวแรก ที่จะต้องรู้ด้วยการรู้การเห็น ปัสสะ
ปัสสี วิ-ปัสสะ-นา ปฏิบัติจะต้องมีการรู้การเห็นอยู่ในตัวของมัน แล้วก็
เรียนรู้ให้มันวิเศษ “วิ” นั่นคือ “ยิ่ง” มีความหมาย “ยิ่ง” ก็ได้ หรือ “แยะ”
ก็ได้ “วิ” นี้ที่จริงมันไม่ถึงแยะหรอก มันไม่เอา มันเป็นลักษณะ “ไม่”
กับ “มี”

คุณก็พยายามปฏิบัติให้เกิดญาณที่เรียกว่าศัพท์ว่า “วิปัสสนา” วิปัสสนาคือ “รู้ยิ่ง รู้ยอด” ไม่ใช่ไปหลับตา มีปัสสะ มีการเห็น การรู้ ด้วยการเห็น ปัสสติ การรู้การเห็นด้วยทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ปัสสะ ปัสสีนี้แปลว่า เห็น โดยเฉพาะตาเห็น เห็นรูป หูก็ต้องมีปัสสะ ปัสสีเหมือนกัน มันก็เห็นมันก็รู้ด้วยหูเห็นด้วยหู จมูกเห็นด้วยกลิ่นหรือรู้ด้วยกลิ่นนั่นแหละ ศัพท์คำว่ารู้ คำว่าเห็น คำว่าได้ยิน ก็คือธาตุรู้ที่มันรู้ชั้นญาณ ชั้นวิชา นี่คือวิปัสสนาญาณ แล้วไอ้ที่รู้ๆ นี่ไปรู้เรื่องอะไร คือรู้เรื่อง “มโนมยิทธิญาณ”

มโนมยิทธิญาณ รู้เรื่อง “มีฤทธิ์ทางใจ” มโนมยะ คือจิตของเราเอง มโนมะยัง มยัง คือตัวเรา จิตของเราเองมันมีฤทธิ์ มโนมยิทธิก็คือจิตของเรามันมีฤทธิ์ ฤทธิ์อะไร? คือฤทธิ์ตัดกิเลส เอาสรุปเข้าเป้า ฤทธิ์รู้จักกิเลส ฤทธิ์จัดการกิเลส ทำลายกิเลส ทำให้กิเลสลดได้ ตายได้ ดับได้ นั่นแหละคือฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เป็นอนุสาสนีปาฏิหาริย์ ไม่ใช่ฤทธิ์ที่เป็นอิทธิปาฏิหาริย์และอาเทศนาปาฏิหาริย์

ที่นี้คำ 3 อิทธิ มันมีอิทธิเข้ามาอีกแล้ว ญาณ อันที่ 3 คือ อิทธิ วิธญาณ วิหะ แปลว่าหลากหลาย วาไรตี้ หรือไดเวอณ์ซิติ แปลว่ามากมาย หลากหลาย อิทธิ-วิหะ-ญาณ ก็คือความรู้นั่นแหละ มันมีฤทธิ์ที่เป็นฤทธิ์อนุสาสนี มันเป็นปาฏิหาริย์ เพราะฉะนั้นอันนี้ใช้คำว่าอื่น มันก็ไม่ว่าจะใช้คำอะไร เขาก็ใช้คำว่าฤทธิ์ มันเป็นความพิเศษ ฤทธิ์เดชก็แรง อิทธิมันก็คือความพิเศษ

วิเศษที่มันทำความสำเร็จได้ ถ้าทำความสำเร็จได้ท่านเรียกว่า สิทธิ (สะ+อิทธิ) เอา ส สะ ในพยัญชนะเศษวรรค ย ร ล ว ส ตัวที่ 5 ส สะ นี้ใส่เข้าไป เป็นสิทธิ แปลว่าผู้สำเร็จทุกอย่าง (ยกตัวอย่างคำว่า) สิทธิตัดละ คำนี้ สิทธิะ สิทธิ เป็นผู้สำเร็จ เป็นความสำเร็จ เพราะฉะนั้น อิทธิ(ในญาณนี้)คือความสำเร็จ สำเร็จการทำลายกิเลสในตัวเรา อิทธิ

วิธญาณ ได้หลากหลาย ก็คือความเจริญของมโนมยิทินั่นเอง ได้มากขึ้น อธิ หรืออิทธะ มันทำให้กิเลสลดลงได้มากขึ้นๆ ก็เรียก อธิ วิธญาณ

วิชาข้อที่ 4 ทิพยโสตญาณ ท่านอธิบายทิพยโสตญาณว่า เหมือนได้ยินเสียง 2 คุณมีเสียงรู้เสียง 2 สามารถจับเสียงนี้ได้ แล้วก็กำหนดได้ เช่น ท่านยกตัวอย่างในคำอธิบายของพระไตรปิฎก ได้ยินเสียงมาจากที่ไกล เสียงเบามาเลยนะ ไกลด้วย เบาด้วย ก็มีความสามารถอันเป็นทิพย์ แยกออกว่า อ้อ! นี่เสียงกลอง นี่เสียงตะโพน มีนัยยะที่ต่างกัน นี่เสียงเปิงมาง นี่เสียงสังข์ เสียงบันฑะเทาะว์ ปองแปงๆ เสียงแยกออกก็แล้วกัน เป็นทิพย์ที่แยกความเป็นสองได้เก่ง แม้จะไกลแม้จะเบาแม้จะละเอียดก็แยกสิ่ง 2 ได้เสมอ เท่าที่เรามีภูมิมีบารมี นี่คือทิพยโสตญาณ

เพราะฉะนั้น ความรู้ของทิพยโสต หรือความรู้ของเทวะ คือ 2 นี่แหละ รวมลงที่ 2 นี้ แล้วคุณแยกความแตกต่างของสิ่งที่เป็น 2 นี้ได้ แล้วทำให้เป็น 1 สำเร็จ นี่คือความยิ่งใหญ่

จบ 5 ตรงที่ เจโตปริยญาณ 16 คือ มาตรฐานความบริบูรณ์ของการเรียนรู้

เจโตปริยญาณ ๑๖

คือความรู้รอบถ้วนในสภาวะต่างๆ ของจิต ๑๖ อาการ

คือกำหนดรู้ใจสัตว์อื่น (รู้สัตว์ชั้น-ต่ำสูงในจิตตน-ปรสัตนานัง) รู้บุคคลชั้นต่ำ-สูงอื่นๆ ในจิตอารยของตน(ปรบุคคลานัง) เป็นปรมัตถ์

๑. สราคจิต (จิตมีราคะ ก็รู้ว่าจิตมีราคะ)

๒. วิตราคจิต (จิตไม่มีราคะ ก็รู้ว่าจิตไม่มีราคะ)

๓. สโทสจิต (จิตมีโทสะ ก็รู้ว่าจิตมีโทสะ)
 ๔. วิตโทสจิต (จิตไม่มีโทสะ ก็รู้ว่าจิตไม่มีโทสะ)
 ๕. สโมหจิต จิตมีโมหะ ก็รู้ว่าจิตมีโมหะ)
 ๖. วิตโมหจิต (จิตไม่มีโมหะ ก็รู้ว่าจิตไม่มีโมหะ)
 ๗. สังขิตตจิต (จิตหดหู่ ก็รู้ว่าจิตหดหู่ จิตเกร็ง-จับตัวเป็นก้อน)
 ๘. วิกขิตตจิต (จิตฟุ้งซ่าน ก็รู้ว่าจิตฟุ้งซ่าน จิตกระจาย-ดันไปฟุ้ง จับไม่ติด)
 ๙. มหัคคตจิต (จิตสูงขึ้น ก็รู้ว่าจิตสูงขึ้น)
 ๑๐. อมหัคคตจิต (จิตไม่สูงขึ้น ก็รู้ว่าจิตไม่สูงขึ้น)
 ๑๑. สอฺตตรจิต (จิตมีดีอื่นยิ่งกว่า ก็รู้ว่าจิตมีดีอื่นยิ่งกว่า)
 ๑๒. อนฺตตรจิต (จิตไม่มีดีอื่นยิ่งกว่า ก็รู้ว่าจิตไม่มีดีอื่นยิ่งกว่า)
 ๑๓. สมาหิตจิต (จิตตั้งมั่น ก็รู้ว่าจิตตั้งมั่น - สมาธิของพุทธ)
 ๑๔. อสมาหิตจิต (จิตไม่ตั้งมั่น ก็รู้ว่าจิตไม่ตั้งมั่น)
 ๑๕. วิมุตตจิต (จิตหลุดพ้น ก็รู้ว่าจิตหลุดพ้น)
 ๑๖. อวิมุตตจิต (จิตไม่หลุดพ้น ก็รู้ว่าจิตไม่หลุดพ้น)
- (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ “อัมพปญฺญสูตร” ข้อ ๑๖๓)

ถ้าจิตยังมีราคะ ยังมีโทสะ มีโมหะ 3 ตัวนี้ ต้องทำให้มัน วิตะ ทำให้มันไม่มีให้ได้ ราคะก็ต้องวิตะ โทสะก็ต้องวิตะ โมหะก็ต้องวิตะ นี่คือ 6 เป็น 3 คู่แรกของเจโตปริยญาณ 16 เป็นตัวหลักแล้วทำให้เจริญ

เริ่มทำได้เข้ามาก็มี สังขิตตจิตต์ กับ วิกขิตตจิตต์ อันหนึ่งมันลักษณะของ Static อันหนึ่งมันลักษณะของ Dynamic อันหนึ่งลักษณะเป็นก้อน อีกอันหนึ่งลักษณะกระจายๆ ใครจืดอย่างไรหรือว่ากิเลสของเราลักษณะไหนของเรา ลักษณะมันยังดีไม่แตกมันเป็น

ก่อน ลักษณะที่มันกระจายรวมตัวกันยังไม่ติด โอ้โฮ..กระจายไม่รู้
อะไรเป็นอะไร รกเลอะเลย คุณก็สะสางให้มันเป็นเนื้อเป็นตัวที่
ต้องการ

สังขิตตจิตต์ ดีไม่แตกก็ต้องแยกให้ออก จะได้เรียนรู้ราย
ละเอียดว่าอะไรเป็นอะไร คุณทำได้ก็เป็นความเจริญ เรียกว่า
มหัคคตะ แต่ถ้าคุณทำไม่ได้มันก็เป็น อมหัคคตะ มันก็บอกคุณเอง
“เอ้อ! เราทำยังไม่ได้ ยังเป็น อมหัคคตะ” ก็ต้องทำให้ได้ ทำให้ได้
สมบูรณ์แบบ ที่มีนัยยะสอง มหะ กับ อัคคะ

มหะคือมาก อัคคะคือดีเลิศ เป็นคุณลักษณะ 2 อย่างคือ
คุณภาพกับปริมาณ คุณก็ทำให้มันได้ทั้ง 2 สภาพ

เมื่อทำให้เป็น มหัคคตะได้ คุณก็เจริญไปเรื่อยๆ เรียกว่า
สอตรังจิตตัง จิตเจริญขึ้นไปเรื่อยๆ แล้วคุณจะรู้เองว่า “โอ้! มันดี จิต
ที่ดี” และ “โอ้! มันมีดีกว่านี้ ยังมีอีก ยังไม่ถึงที่จบ” คุณจะรู้ตัวคุณเอง
ถ้าคุณตัดสินใจจบผิด คุณก็ยังไม่บริบูรณ์ของคุณเอง เพราะฉะนั้น มี
หลักตรวจให้รู้ว่า แล้วมันจะสมบูรณ์ได้อย่างไร

สูงสุดเรียกว่า อนุตตรังจิตตัง มันดีกว่านี้มันยังไม่สมบูรณ์แบบ
คุณก็ต้องมีหลักตรวจสอบ มันสมบูรณ์ มีพญัญชนะเรียกว่า อนุต
ตรังจิตตัง มันดีแต่ว่ายังไม่สมบูรณ์ ยังไม่ถึงที่สุด ถ้าถึงที่สุด
พญัญชนะเรียกว่า อนุตตรังจิตตัง คุณก็ตรวจกิเลสของคุณอีกนั้นแหละ
โดยการตรวจด้วยกายกับสัญญา โดยการปฏิบัติ “วิญญาณฐิติ 7”
ก็ตาม แล้วก็ตรวจด้วย”วิชา 3” เติวิชโข ทบทวน ตรวจสอบ “เอ้!
เราทำได้หรือยัง” เอา วิชา 3 (วิชา 3 : ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ,
จุตูปปาตญาณ, อาสวักขยญาณ)

บุพเพนิวาสานุสติญาณ ระลึกทวนของเก่าที่เราทำแล้ว ผ่านมาแล้ว บุปเพ-ผ่านมาแล้ว ยิ่งที่ปฏิบัติไปหลังๆนั้นแหละ ทบทวน ตรวจสอบ ตรวจสอบอะไร? ตรวจสอบจุดปapatญาณ

จุดปapatญาณ ตรวจสอบสิ่งที่เกิด-สิ่งที่ดับ จุดปapatตะ อะไรมันเกิด อะไรมันดับ อะไรมันเคลื่อนไปได้ มันเคลื่อนไปถึงที่ไหน เคลื่อนไปถึงที่สุดหรือยัง จุดปapatตะ จุตตะ จุตติ จุตติ นี่ท่านแปลว่า เคลื่อน แล้วมันไปถึงที่ไหน ตกไปถึงที่ไหน จุตตะ+อุปปapatตะ | อุปปapatตะ ถึงที่ไหน ตกที่ไหน ตรวจสอบที่มันยังเคลื่อนไปได้ แล้วไปถึงที่ไหน ถึงที่จบหรือยัง ยกตัวอย่าง “อ้อ.. ถึงที่จบแล้ว อาสวะ” กิเลส ปลาย กิเลสสุดท้าย กิเลสจบ สิ้นอาสวะแล้ว เป็นตัวที่ 3 ของเตวิชโช คือ อาสวัภคยญาณ

อาสวัภคยญาณ คุณก็จะรู้สภาวะธรรมที่เป็นกิเลส มันหมดสิ้นอาสวะ ไม่มีแล้วอาสวะ ก็ตรวจจากที่คุณทำมา ทบทวนมา บุพเพนิวาสานุสติญาณ มันมีแล้วมันไปอย่างไร มีมันเคลื่อนไปเคลื่อนมา ถอยหลังหรือว่า มันก้าวหน้า หรือมันถึงที่สุด จุดปapatญาณ “อ้อ! ถึงที่สุดแล้วจบ” อาสวัภคยญาณ ญาณรู้สิ่งจบแล้วก็ครบ เจโตปริยญาณ

แต่คุณจะต้องตรวจสอบอีกว่า สรุปว่าอนุตรังจิตตั้ง ได้จริง ก็ตรงที่ว่า (1) มัน Static จิตมันตกผลึก อนเณฐา ตั้งมันหรือยัง คุณทำอกิสังฆาร 3 (*อภิสังฆาร 3 : ปญญากิสังฆาร อปญญากิสังฆาร และเนณฐากิสังฆาร*)

ปญญากิสังฆาร อปญญากิสังฆาร ซึ่งผู้ยังเข้าใจพยัญชนะ-เข้าใจสภาวะธรรมะที่เป็นสัมมาทิฐิไม่ได้ ไปแปล “อปญญะ” ว่า “บาป” อันนั้นผิด อปญญะ ไปแปลว่าบาปไม่ได้ เพราะ **ปญญะ มัน เป็น One Way Traffic มันเป็น เอกังสะ เป็น เอกังเสนะ เป็นตัวถ้ายเดียว เป็น One Way Traffic คือวิ่งทางเดียว ตรงไปแล้วก็**

หายไปเลย รังทางเดียว รังไปหายไปเลย เป็นนิวเคลียร์ฟิชชัน มันไม่มารวมอะไร ไม่มีโค้ง ไม่มีงอ ไม่มีเบี้ยว ตรงอย่างเดียว เพราะฉะนั้นเส้นตรง ที่ตรงอย่างเดียวไปแล้ว มันจะไม่มีทางกลับ มันจะไม่มีทางสอง มันหนึ่งอย่างเดียวเท่านั้น จะต้องเข้าใจ สภาวะธรรมอันนี้ “บุญ” นี้ ถ้าไม่เข้าใจสภาวะไม่เป็น One Way Traffic ไม่เป็นนิวเคลียร์ฟิชชันทางเดียวนั้น คุณผิดเลย “บุญ” นี้ เห็นไหมว่ามันลึกซึ้ง

ถ้าคุณเข้าใจผิด คุณไม่มีนิพพาน เพราะมันจะวนอยู่นั่นแหละ แล้วหลอกคุณตัวคุณเองซับซ้อน ถ้ามันเข้าใจถูกแล้ว อ้อ..กิเลสตัวนี้ มันต้องทำให้หมด ทำให้มาก ให้หมดจนกระทั่งเมื่อคุณฆ่ากิเลส แล้วด้วยบุญ จนกระทั่ง “เออ!.. พลังงานที่จะต้องฆ่ากิเลส มันก็ไม่ต้องแล้วนะ” คุณจะรู้เอง ไม่ต้องไปทำอะไรมันแล้ว กิเลสมันไม่มี มีแต่จิตสะอาด กิเลสมันไม่มาอีกเลย

เราก็จะปฏิบัติลืมหืมตามกับปฏิบัติมีสภาวะกระทบสัมผัสอินทรีย์ทั้ง 6 หนัก-เบา เจตนา-ไม่เจตนา มันก็จะมีของจริงมาให้เรารู้ตัว เมื่อคุณปฏิบัติ อปัลลณกปฏิบัติ 3 ไม่เพลอไพล สรรวมให้สมบูรณ์แบบ

ถ้าคุณสรรรวมสมบูรณ์แบบตามคุณที่เข้าใจ คุณก็ปฏิบัติสรรรวม อินทรีย์ 6 โภชนะมัตตัญญุตตา ชาคริยานุโยคะ ได้อย่างถูกต้องดี ไม่ขาดหกดกหล่น แม้จะขาดหกดกหล่นแต่คุณก็เก็บมันได้เรื่อยๆ คุณก็ต้องหมดจนได้

เมื่อสะอาดได้แล้วคุณรู้จักจิตสะอาดดีแล้ว เป็นสมาहित เป็นจิตตัว เจโตปริยญาณ 16 ตัวที่ท่านเรียกว่าจิตตั้งมั่นนี้แหละ คือจิตสะอาดแล้วมันตกผลึกลงมา เมื่อตกผลึกลงมาก็คือมีสะสม อเนกขาร อภิสังขาร 3 คือคุณฆ่ากิเลสแล้ว ปญฺญะก็หมดหน้าที่ เมื่อหมดหน้าที่แล้วก็ อปญฺญอภิสังขาร สังขารโดยไม่ใช้บุญแล้ว เพราะฉะนั้น

ทุกอย่างก็มีแต่จิตสะอาด จิตสะอาด มาตกผล็กลลงเป็น อเนญชาๆ
จิตตัวอเนญชาที่มีจำนวนเพียงพอ คุณภาพก็ขึ้นถึง ความไม่หวั่นไหว
ไม่มีหวั่นไหว แม้จะกระทบกระทั่งกระทบกระทั่งกระทบกระทั่งอย่างไร เพราะ
ไม่หวั่นไหวด้วยปัญญา ไม่ใช่ไม่หวั่นไหวด้วยการปักหลัก เกาะ
เหนียวแน่น ไม่ใช่ ไม่ใช่ด้วยเจโต แต่ด้วยปัญญา

**ที่มีปัญญาละเอียดรู้จักกิเลส หยาบ กลาง ละเอียด มาแบบ
เพลอ ไม่รู้ตัว เพลอตัว หรืออย่างไรก็ได้ มาด้วยที่รู้ตัว-ไม่ตัว
กิเลสเข้าไม่ติด ไม่รอน้ำ กิเลสไม่กล้าเข้าใกล้เราเลย มี
อิทธิพล มีอิทธิฤทธิ์ อิทธิเดช กิเลสไม่กล้าเข้าใกล้ แค่มารู้จัก
เขตรังสี กิเลสก็วิ่งหนีแล้ว นั่นคือสมบูรณ์แบบ**

นี่อธิบายเป็นสภาวะให้ฟังด้วยพยัญชนะ อธิบายภาษาไทย
เข้าใจไหมภาษาไทย

สมณะฟ้าไท... วันนี้เราได้ฟังอภิธรรม ความจริง จรณะ 15
วิชา 8 พ่อครูอธิบายหลายครั้งแล้ว แต่วันนี้ได้ฟัง ได้สิ่งใหม่ขึ้น
ใหม่ ได้ฟังชัดขึ้นใหม่ หายสงสัยไปได้มากขึ้น ทำความเห็นของเรา
ให้ถูกต้องมากขึ้นเรื่อยๆ จิตเราก็เลื่อมใสมากขึ้นเรื่อยๆ วันนี้ อาณิสส 5
ประการของการฟังธรรม ถ้าใครตั้งใจฟังอย่าง concentrate ดีๆ
ได้ประโยชน์เยอะ รายละเอียดของพ่อครูอธิบาย ฟังมีสภาวะที่ลึกซึ้ง
เรียกว่า เอาสภาวะมาตีแผ่ให้เราได้เรียนรู้อย่างชัดเจน เราก็นำไป
ปฏิบัติให้ได้กันจริงๆ ก็แล้วกัน

ตอนนี้ฝนตกแล้ว จบแค่นี้ก่อน